

İNCEDEN

Şehit Erol İnce Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Okul Dergisi

“Sadece güneşli günlerde yürürseniz, hedefnize asla varamazsınız”
Yürüyüşümüze devam...

İÇİNDEKİLER

8	Çılgınlık / Aşk <i>Şiir</i>	Cimri ve Kundakçı <i>Tiyatro</i>	35
9	Umutlar Mezarlığı <i>Hikâye</i>	Lucette <i>Hikâye</i>	37
11	Geçmişten Gelen Kanarya <i>Hikâye</i>	Kütüphaneleri Tanyalım <i>Kütüphane Gezisi</i>	40
13	Yanılgılar <i>Hikâye</i>	Şeref Akbaba ve Ay Vakti Dergisi <i>Röportaj</i>	44
14	Rota Yeniden Oluşturuldu: Cumhuriyet Meydanı <i>Gezi Yazısı</i>	Martılar <i>Şiir</i>	48
16	Senden Daha Güzeli Yok <i>Kitap</i>	Hayat Her Zaman İstediyin Gibi Gitmez <i>Hikâye</i>	49
18	Özgürlüğün Anahtarı <i>Hikâye</i>	Yedi İklim Dergisi: Ali Haydar Haksal <i>Röportaj</i>	52
26	Abdurrahman Cahit Zarifoğlu <i>Biyografi</i>	Yağmur Altında <i>Hikâye</i>	56
		Koca Gözlü Kız <i>Hikâye</i>	58

ÇILGINLIK / AŞK

Sanki maceradır aşk, aşk olunca
Limanı olmayan gemide.
Geri dönememek...
Karşılıksızsa zaten ölümlerden ölüm.
Çılgınlıkmiş aşk.

Bir gülümseme, bir gamze, bir saç teli.
Yeter de artar deli divaneye.
Maceradır aşk der aşklar.
Cesaret çıkarır bu uzun yolculuğa.

El ayak titrer ve arş.
Ateş basar o yanındaysa yüreğini.
Saçlarınla oynarsın sebepsizdir.
Geçmiş olsun aşk bacayı sarmışsa
Alevlenip yanmaya hazırlanır kara kışım.

Aşk köprülerden geçer.
Köprüler türlü çeşit.
Ya doğru yoldadır,
Erer murada kerevette.
Ya yanlış yolda eğlenir.
Gecelerce mum gibi erir gider kalbin.

Aşk anlattıkça çoğalan.
Betimledikçe tarife sığmayan.
Süslü cümlelerle gelin güvey.
Keyifli mi, acı mı öğrendikçe hiç.
Çılgınlık, yok ötesi gönlün.
Çılgınlık/ Aşk.

Mina Taşpınar

UMUTLAR
MEZARLIĞI

Sündüs Rana ÇITAK

Sabah gözümü açtığımda ilk yaptığım şey telefonda saatte bakmak olmuştu. Okula geç kalıyordum, acele acele hazırlanmaya başlamıştım ki gözümüne masanın üzerinde bulunan kâğıt takıldı. Kâğıtta şöyle yazıyordu; "Bestegül geç kaldığın için yemeğe yetişemedin bu yüzden kendi yemeğini kendin hazırlaman gerekir."

Şaşırmamıştım, hiç görmemiş saydım, çantamı hazırlayıp yola koyuldum. Burası kalabalık bir şehirdi küçüklüğümde belli belirsiz şeyler vardı zihnimde, yaşadığımız yerin yani kerpiçten duvarları olan evimizin küçük bir bahçesi vardı orada oyunlar oynardık, eskisi gibi olmuyor işte insan soğuyor her şeyden, yaşamaktan. Ben şimdi yurttan kalıyorum, ailem Ankara'ya taşındı. Onlardan ayrı yaşıyorum, daha iyi çalışayım diye beni bu yurda verdiler, onları uzun zamandır görmüyorum. Okul mesafesi yakın olduğu için yürüyerek gidebiliyordum. Okulda yaptığım proje ödevini hoca beğenmediği için çöpe attı oysa ben onu yapmak için günlerce uğraşmıştım, emek nedir bilmiyorlar mıydı? Bu yüzden okuldan soğumuştum, artık gitmek

istemiyordum ama buna mecbur olduğum için kendimi zorunlu tutuyor bir şekilde gidiyordum. Okulun kapısından girer girmez bir kız bana doğru gelmeye başladı, boynundaki asılı karttan nöbetçi öğrenci olduğu anlaşılıyordu.

- Derya Hoca teneffüste seni öğretmenler odasında bekliyor olacakmış.

-Neden?

-Bilmiyorum gelmeni istedi

-Tamam

Yine ne istiyordu benden? Ders başlamış ve kısa süre içerisinde bitmişti ya da ben kafamın içerisinde dolaşan sorulara yanıt ararken zamanın nasıl aktığını anlamamıştım. içerisinde dolaşan sorulara yanıt ararken zamanın nasıl aktığını anlamamıştım. Öğretmenler odasının kapısından içeriye göz gezdirdim. Hoca dönen bir sandalyeye oturmuş, karşısında duran öğrenciye bir şeyler anlatıyor bir yandan da bir sağa bir sola ayağını oynatıyordu, beni beklediğini bile düşünmedim, tam hiç duymamış gibi gidecekken sonra ne diyeceğini merak ettim. Kendimden emin bir şekilde ona doğru yürüdüm.

-Hah, ben de seni bekliyordum Bestegül, bir önceki projende başarısız olduğun için sisteme notunu sıfır olarak girdim.

Şöyle baştan aşağı beni süzdü, gözlerini devirerek

-Belki notunu önemser ve düzeltmek istersin diye seni bir kulübe ekleme teklifinde bulunmak istedim.

-Ne kulübü hocam?

-Kızılay Kulübü. Eğer katılırsan ve performansını beğenirsek sana buradan puan verebilirim.

-Teşekkür ederim, düşünürüm hocam iyi günler

Hoca ile daha fazla muhatap olmamak için odadan ayrıldım. Bana şans tanımıştı ama öyle bir soğumuştum ki yapasım gelmiyordu, dikkatimi dahi çekmiyordu.

Okul çıkışından sonra biraz oturup kafamı dinlemeye ihtiyacım olduğunu hissettim, bunun için her şeyi verebilirdim ama yurda dönmek zorundaydım. İnsanın bir şeye zorunlu olması veya zorunluymuş gibi hissetmesi ne acı bir şeydi. Özgür olmak isterdim, belki de bazı insanlara göre yeterince özgürümdür. Bu sefer yolumu değiştirdim biraz oturmanın bir zararı olmayacağını düşündüm, durakta bekleyip Üsküdar'daki sahile gittim. Boş bir bank bulup oturdum, denizin vermiş olduğu dinginlik bir başkaydı. Kıyıda az ileride kayalıkların ortasında bir genç oturuyordu, aldırış etmedim. Kendi kendime konuşmaya başladım. Kendi içimde bir savaşım vardı, savaşlarda ya kazanırdınız ya da kaybederdiniz ama benim savaşım da ne kazanıyordum ne de kaybediyordum, kendimi bir hiç gibi sayıyor gitgide kendime olan saygımı kaybetmeye başlıyordum. Yolumun sonu yoktu, taşıydı, engeliydi, ben bunları aşmaktan, sorularına cevap aramaktan yorulmuştum, sadece yürüyordum. İçimde bir boşluk vardı sanki asla dolmuyordu. Pes mi ediyordum? Normalde böyle bir şey düşündüğümde ben varım diyordum kendi kendime, kimseye ihtiyacın yok ben senin sırtını sıvazlarım diyordum ama bugün inancımı tamamen yitirmiştim, artık hiçbir beklentim yoktu hayatın. Bunları düşünmekle meşgul olurken az ileride oturan genç bir anda kayalıklara yatıverdi. Etraftakiler baka dursun kimisi "Ayy ne pis şey!" diye söylene-meye başladı. Tabi garipseme-bilmiyordum ama bana bir şeyler hatırlatıyordu. Yanına gitsem en fazla ne olabil-irdi? Cesaretimi toparlayıp yanına gittim.

-Belli ki bir şeyleri sorguluyorsun.
Bana doğru dönüp baktı.
-Anladığına göre sen de yaşıyorsun.
Bana baktığı an sanki içimde bir şeyler dolmuştu, hani hiç dolmadığımı düşündüğüm bir boşluğum vardı ya işte onu doldur-muştu. Anlamadım, anlam veremedim neydi bu his ?
-Oturabilir mi? yim?
-Olur, neden cevap vermedin?
-Bilmem, cevap bulamadım.
Aslında söylenecek ne çok şey vardı sadece ben nerden başlay-acağımı bilmiyordum.
Bir ses geldi, telefon çalıyordu ama bakmıyordum tam iki kez çaldıktan sonra üçüncüde açtı. Bir şeyler konuştu, dinlemek istemedim orali olmadım. Sadece tek duyduğum şey son cümlesi "Dayanamamış mı?" sorusu oldu.
İyice meraklanmıştım, konuştuğu kişi kimdi, neden böyle bir şey söylemişti?
Telefonu kapatmıştı, bana baktı gözlerine yoğun bir his büründü son defa bakıyor gibi baktı, dudaklarından "vazgeçme" kelimesi döküldü ardından, usulca kalkıp gitti. Ben orada yine yalnız başıma denizin soğuk esintisiyle baş başa kaldım. Kafamda yeni bir soru işaretine neden olmuştu dalgalar. Cebimde bir şey titremeye başladı, telefonum çalıyordu yurttan arıyorlardı sessize aldım.

Geçmişten Gelen Adsız Kanarya

Hani demiştim ya size zihnimde küçüklüğümde kalan belli belirsiz şeyler var diye işte o az da olsa hatırladığım şeyleri kimse zihnimde aydınlatmadı. Çocukken henüz bir şeylerin farkına varmamış oluruz, çocukluklarımız en masum olduğumuz anlardır. Küçükken büyük insanları fazlasıyla özgür zannederdim çünkü bana dışarıdan istedikleri her şeyi yapabiliyorlar gibi geliyordu, sahi öyle görünmüyor muydu? Bu yüzden çabuk büyümek isterdim, emin olun şu an küçülüp o anlarıma geri dönmek için varımı yoğumu verirdim. Daima yalnızdım, bir yerde olur da çocukluğum söz konusu olur ise aklıma hemen yalnızlığım geliverir. Aklımda en belirgin anı bu olsa gerek, ben o zamanlar dokuz yaşındaydım, bahçeli bir evde kalıyorduk benim elime bir kuş vermişlerdi, bu artık senin demişlerdi, hatırlıyorum sarı bir kanaryaydı, adını koymayı akıl edememişim bu yüzden, adı yoktu. O bir kafesin içinde olsa da hemen hemen her gün yanına gidip onunla konuşur, yalnızlığımı paylaşırdım. Özdemir Asaf demiş ya; "Yalnızlık paylaşılmaz, paylaşılrsa yalnızlık olmaz." diye işte ben de onunla konuşarak yalnızlık duygumu yenilgiye uğrattım. Bir gün yine onun yanına gittim, günümü anlattım sonra çok bitkin durduğunu fark ettim, o çok yorgun duruyordu, elime aldım uçmadı normalde hemen uçardı. Son nefesini avuç uçmadı. Son nefesini avuç ellerime verilmişti, bana ellerimde ölmüştü. Arkadaşım bir daha gelip onunla konuşa-çok dan ortalığı çığlıklarım-var mıydı? Varsa ne kadar nasıl özlem duygusu olabilir doğduğunda bir tutam da barındırır mı. Eğer öyle kanatları vardı istediği yere içerisinde olması onu özgür

Yurdun kapısından içeriye karşıladı,

-Nerede kaldın Bestegül? Bu detay unutulmayacak, sen iyice alıştın boş vermişliğe, bu yurdun kuralları var! Söylediklerini dikkate almadım, doğrudan merdivenlere, bana ayrılan odama doğru yöneldim. Arkamdan hala söyleniyorlardı ama umurumda değildi. Gece kafamı yastığa koyduğumda düşündüm acaba o genç bana ne demek istemişti?

Ertesi sabah kendimden çok daha emin bir şekilde uyandım. Kendime karşı bir direncim oluşmuştu kendimi daha güçlü hissediyordum. Okula gelince ders başlamadan önce hemen Derya Hoca'nın yanına koştum. Bu defa elindeki kahvesini yudumluyor, fotokopi makinesinin başında sıra bekliyordu.

girdiğimde baş hocamız beni kapıda

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

yurdun saatleri belli değil mi? Bu

-Günaydın hocam

Nefes nefese kalmıştım ne konuştuğumu ben bile seçemiyordum.

-Günaydın Bestegül

-Ben kulüp teklifiniz için geldim hocam hala geçerli ise kabul etmek istiyorum, notumu yükseltmek istiyorum izninizle. Göz ucuyla bana bakarak

-İyi yetiştin Bestegül, şansın varmış. Öğleden sonra ders vaktinde Emel Hoca'nın yanına git, iki gündür süren yangının olduğu bölgeye gidip bilimsel incelemelerinizi kâğıda döküceksiniz.

-Teşekkür ederim.

Heyecanla odadan çıktım, hocayı ne kadar sevsem de şu an anlaştığım için aramızdaki duvarları yıkmıştım, neden bilmiyorum ama bu beni mutlu etmişti. Öğleden sonra Emel Hoca'nın yanına gittim, müdür yardımcısına iletmemiz için izin kâğıdı verdi, ardından bir servise binip olay yerine yani pek gelişmemiş bir kasabaya gittik. Olay yerine yaklaşmaya başladığımızı gittikçe yükselen ambulans seslerinden tahmin edebiliyordum, araçtan ilk Emel Hoca indi, ardından hemen ben indim.

Ne olduysa o an olmuştu o ortam, o atmosfer bir başkaydı anlatılmaz yaşanırdı. Hocanın elinde üç adet ilk yardım çantası vardı, hoca yürüyor hemen peşinden ben geliyordum. Benim arkamdan kimin geldiğini bilmiyor, merak etmiyordum. İlerledikçe çığlıklar artıyordu ve benim bedenim titremeye başlamıştı, bunu kontrol edemiyordum. Koca bir çınar vardı, insanlar oraya toplanmış sanki o koca çınarın gölgesinde umut dolu bekliyorlardı. Bir umut içinden sağ salım çıkmaları için göğe bakıyor, ellerini açmış dua ediyorlardı. O an düşündüm ben pes mi ediyordum? Ben vaz mı geçiyordum? Hayır, benim savaşım bu insanların verdiği savaşla ölçülemezdi. O insanlar gerçekten savaşıyordu bense kılıçsız yaşadıklarımı savaş zannediyordum. Onlarsa beklentinin içine, umudun içine her şeyi sığdırmışlardı, etrafında hiç tanımadıkları insanlara kucak açıyor, "gelecek" diyorlardı kim gelecek? Ne gelecek? Hocamız dönüp elinde tuttuğu ilk yardım çantalarından birini benim elime vermişti sonra bir şeyler mırıldandı fakat kulağımı oraya vermediğim için anlamadım.

Ne yapacağımı bilmeden elimde tuttum. Omzumda bir el hissettim, arkama doğru dönüp baktım. Yaşlı bir dede, gözleri kızarmış muhtemelen ağlamaktan, sürekli kafasını sallıyordu, dudaklarından "Oğlum bulundu mu?" dökülmüştü.

Ne diyeceğimi bilemedim, boğazıma bir yumru oturdu, halden anlamayana kelam faydasız olurdu, ben onun halinden anlamıyordum. Yaşamadan bilemezdim fakat anlıyor gibiydim, bir an kendimi onun yerine koyduğumda yerimi hiç yadırgamadım. Teselli edebilirdim değil mi? Yanlış bir şey konuşup da ona ümit vermek istemedim, bana da ümit vermişlerdi olmayacağını biliyordum fakat inanıp da hayal kırıklığına uğradığım zamanlar çok olmuştu. İnşallah dedim Allah'tan ümit kesilmez dedim. Bana tebessüm etti, bir yandan da gözlerinden boncuk boncuk yaşlar yüzündeki kırışıklıklara doluverdi. Hocamızın profesyonel olduğu orada bulunan insanların yakınlarını sakinleştirmek için koluna serum bağladığından belliydi. Telefon geldi, hocamız çıkış saatinin yaklaştığını artık gitmemiz gerektiğini bize belirtti. Gitmek istemedim ama zorunluydum. Mecburiyetten geldiğimiz araca binip okulun yolunu tuttuk.

Akşam yurda gittiğimde yine her zamanki gibi düşündüm ama bu defa düşündüklerim daha farklıydı daha mantıklı düşünüyordum. Benim ailem nerede idi? Çok uzun zaman olmuştu onları görmeyeli, onlar nasıl dayanıyordu bensizliğe? Ben nasıl dayanıyordum? Yanıma Aslı gelmişti, Aslı yurtdan arkadaşımdaydı, benimle ara sıra konuşur derdini anlatırdı. Bana uzunca baktı, iç çektikten sonra Bestegül, yine ne düşünüyorsun böyle boş boş duvara bakarak? Dürüstçe ailemi dedim. Boşuna düşünme artık, onlar seni terk ettiler dedi. Yine ilk defa duyuyormuş gibi üzülmeceksin değil mi dedi. Tutamadım kendimi, koydum başımı Aslı'nın dizlerine doyasıya ağladım. Buradan sonrasını hatırlamıyorum, uyandığında çoktan sabah olmuştu, erken kalkmıştım. Dün akşam okuldan gelince proje için bir çok şey yazmıştım hoca ne derse dersin umurumda olmayacaktı. Yurttan erken çıktım, muhtemelen bana her zamanki gibi kızacaklardı, umursamaz, katlanırdım. Erken çıkmamın sebebi sahile gidecek olmamdı yine aynı yere gittim yine aynı bank boştu oraya oturdum. Gözlerim onu aradı fakat faydasızdı, dakikalarca hatta saatlerce beklesem de o yoktu, belki de hiç olmayacaktı, belki de hiç olmamıştı.

YANIL GILAR

Yurtta eskiden sık sık doğum günleri kutlardık fakat yaşlar ilerlemeye başlayınca hâliyle nadir kutlanmaya başlandı, bana sorarsanız böylesi daha iyi. Benim doğum günüm toplanacak üç kez kutlanmıştır çünkü hep yaramazlık yapardım. Bir kere arkadaşlarıma bana neden hediye almadıklarını sordum çünkü çevrede herkes birbiri ile hediyeleşiyordu. Bunu dedikten sonra doğum günümde bir kâğıda "Seni çok seviyoruz doğum günün kutlu olsun." yazmışlardı ve kâğıdın her tarafı kalplerle doluydu. O günü istesem de unutamam, unutursam sanki çocukluğuma ihanet edecek gibi düşünürüm. Bir kâğıt parçasıydı fakat benim için düşünüp yapılmış olması daha çok tebessüm etmemi sağlıyordu. Hocalarımızın bana çok umut verdiğini hatırlıyorum. Görüp de istediğim bir oyuncak bebek vardı, o Aslı'nın elindeydi asla paylaşamazdık çünkü bana vermezdi, hoca da yanıma gelip bana, sen çok oynuyorsun biraz da Aslı oynasın demişti. Herkesin elinde dönüp durdu fakat o bebek bana asla dönmedi. Baş hocamız bana hep seni seven bir ailen var derlerdi. Oysa yalan söylemek insanın üzerinde en tarifsiz duyguyu bırakan şey değil miydi? Bir şeye çok inanıp sonra o şeyin doğru olmadığını öğrendiğinizde uğradığınız yanılğı.

Okula vardığımda Derya Hoca'nın yanına gittim. Projemi teslim ettim, bir saat sonra hoca yine çağırıp beğenmediğini söyledi. Üzülmedim, gerçekten üzülmedim çünkü ben alacağımı almıştım, anlamam gerek eni artık biliyordum, bu bana bir ömür yeterdi. Burası dünyaydı. İyiler için umutlar hep kursakta kalırdı. Ömrümüz hayattan bir şeyler beklemekle geçecek ve bunu değiştirme imkânı olmayacaktı. "Hiç kimseden bir şey beklemiyorum böylece hayal kırıklığına da uğramamış oluyorum." sözü ile gayet açık bir şekilde beklentinin yara vereceğini, canımızı yakacağını anlayabiliyorduk. Aslında umutlar ölüdür fakat biz bu konuya diğer konularda da olduğu gibi farklı bir açı ile bakarsak umutlarımızı yeşertebiliriz sadece ama sadece farklı bir bakış açısıyla. Umutlarınıza mezar dikmeyin onlara su verip yeşertin.

RUTA YENİDEN OLUŞTURULDU:

Cumhuriyet Meydanı

İstanbul'dan Sivas'a idi yolculuğumuz. Şehir merkezine gitmeyi düşünmüyorduk ama navigasyonun azizliğine uğradığımızdan kendimizi şehir meydanında bulmuştuk. Yeni yerler gezip yeni bilgiler öğrenmek benim için oldukça heyecan vericiydi bu durum. Bu haber beni mutlu etmişti aslında. Sivas merkeze vardığımızda çok yorgun olduğumuz için ve karnımız aç olduğundan incecik ve lezzetli meşhur Sivas köftesi ve etli ekmek yemiştik. Tatları damağımda kaldı desem yeridir.

İlk işimiz olan yemeği de hallettiğimize göre artık gezme vaktiydi. Gezmek üzere çıktığımız bu yolda ilk adresimiz olan Sivas dendiğinde aklıma ilk gelen yer Ulu Camii. Caminin bahçesine girdiğimde parmaklıklarla kaplanmış pek çok Âlim ve Şeyh'in de bulunduğu türbeleri gördüm. Ayrıca camiye dıştan baktığımda minarenin tıpkı Pisa Kulesi gibi hafif yamuk olması da beni çok şaşırtan detaylardan biri oldu. Camii'nin silindirik yapısının üzerinde sepeti andıran desenler vardı. Minarenin tam ortasında bordür bulunuyordu ve -bordürün içinde - çini desenleri vardı.

Cami'nin üç farklı giriş kapısı vardı ama bana göre en sade ve şık duran kapısı asıl ve büyük olan kapısıydı. Camii'nin içine girdiğimde dışarıya göre daha ılık olduğunu yüzümde hissetmişim. Camii 'de genellikle -özellikle de mihrap, minber ve duvar kaplamalarında- ahşap detaylar hâkimdi. Camii'nin halısı kırmızıydı ve kesme taşlardan örülmüş kısa mesafeli kolonlar da camiye güzel bir hava katmıştı. İçimde çok tuhaf ve güzel bir his vardı, daha önce böyle hissedeceğimi hiç düşünmemişim. Her tarihi eser gibi bu camide de kimler bu caminin avlusunda dua etmiştir, kimler hangi duygular yaşamıştır? Neler hissettiklerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Artık ayrılma vakti gelmişti ve Ulu Camii'nin yakınlarında olan Çifte Minareli Medrese'ye gitmeye karar vermiştik. Cumhuriyet Meydanının yakınlarına konumlandırılmış olan medresenin adından da anlaşıldığı gibi en çok dikkat çeken özelliği çift minareli olmasıdır. Sağ çatısı hafif eğik, orta minarelerin bulunduğu kısım-diğer çatılara göre yüksek ve sol çatısının düz. Benim için çok farklıydı, dikkatimi çekmişti. Minarelerin tepe kısmı mavi ve su yeşilini andıran çini desenini kaplıyorken, minarenin balkonu kahverengi ve kırmızı rengindeydi. Minarenin aşağısında-kapı kolonlarının üstünde-iki tane turuncu renkte farklı-eski evlerin kapılarını andıran- bir detay bulunuyordu. Medrese'nin eğik çatısının altında iki tane pencere vardı ve toplam dört giriş kapısı vardı. Asıl olan kapı ince iki merdiveni andıran kolonların arasında kocaman, ahşap işlemeli ve iki kapıyı birleştiren bir kapı tokmağı... Medresenin kapısının içine girdiğimizde tıpkı pazar gibi pek çok hediyelik eşya ve onları satın almaya çalışan çok fazla kişi vardı. Hediyelik eşya seçerken hanın arka tarafındaki kapıya doğru yaklaştıkça ney sesi yükseliyordu ve o sese doğru ilerliyordum. Aralık olan kapının ardında, orta yaşlı ve bıyıklı ney çalan bir adam ve etrafında onu dinleyen onlarca insan... Oradaki sıcak ortam tıpkı hayalimdeki gibiydi. Çay, simit, yapay şelale den gelen su sesi ve dinlendirici ney sesinin birbirine karışması beni çok huzurlu ve psikolojik olarak sakin hissettirmişti. Hayatımda ilk kez canlı ney dinleme deneyiminin bu kadar huzur vereceğini düşünemezdim. Oradan ayrılmak benim için ne kadar zor olsa da artık farklı yerlere gitmeliydik ve son olarak Cumhuriyet Meydanı'ndaki Kongre Binası'na gitmeye karar vermiştik. Herkesin dikkatini çeken Kongre Binası olurken, benim ilk dikkatimi çeken Kongre Binası'nın bahçesindeki o devasa taş değirmendi. Belki de hayatımda ilk kez gerçek ve bu kadar büyük taş değirmen gördüğümünden kaynaklanıyordu ama bu değirmen çok hoş duruyordu.

Kongre Binası'nın çok havalı ve büyüleyici bir görüntüsü vardı. İki taraftan merdivenleri olan yüksek balkon çok hoş duruyordu. Kongre Binası'nın içine girdiğimizde ahşap ve çok geniş merdivenler vardı. Yukarıya doğru çıktığımızda tıpkı bir konak gibi bir katta onlarca oda vardı ve her odada Atatürk'e ait pek çok izler bulunuyordu. Odası, toplantı yaptığı oda, Atatürk'e ait radyodan gelen "Burada bir milletin kuruluşunu hazırlayan kararlar verildi" ve sürekli duyduğum "Ya istiklal ya ölüm" sözleri beni hiç bu kadar etkilememişti ya da ciddiyetinin bu kadar farkına varamamıştım. Özellikle Kongre Binası'nda verilen bilgiler benim için ecdadımızın ne zorluklarla, nasıl ve hangi şartlar altında bu kararların verildiğini anlamam için çok güzel ve bilgilendiriciydi. Kongre Binası'na her ne zaman gitme şansım olursa yine aynı duyguları yaşayacağımı hissediyorum. Sivas'tan, Cumhuriyet Meydanından sakinlik huzur istiklal ve cumhuriyet yankılanacak ve ilelebet payidar olacak vatanım ve MEMLEKET...

SENDEN DAHA GÜZELİ YOK

Selvigül Kandoğmuş Şahin' e ait bu eser 134 sayfa, Okur Yayınları. Hikâye.

İçindeki hikâyeler şöyle:

- Uğrun Uğrun Kaş Altından Bakınca
- Tüm Sokaklar Denize Açılır
- Çöl Ve Kuyu
- Fenomenin Ölümü
- Leke
- "Sükûn Bulup Durulmanız İçin..."
- Covid-19 Sorgu Odası
- Senden Daha Güzeli Yok
- Horoz Mehmet Efendi'nin Rüyası
- Mim Şahap Efendi
- Derviş Kedi Gültekir
- Sen de Gitme

Bu kitabın içindeki öyküler genel olarak hayatın acı gerçeklerini yansıtıyor. Öyküler, çoğunlukla insanların psikolojik ya da maddi ve manevi anlamda yaşadıkları üzüntüleri, sıkıntıları konu almış. Öyküde farklı insanlardan ve farklı acı gerçeklerden bahsedilmiş. Toplumdan seçilmiş kişiler ve çok güzel bir gözlemlerle yazılmış.

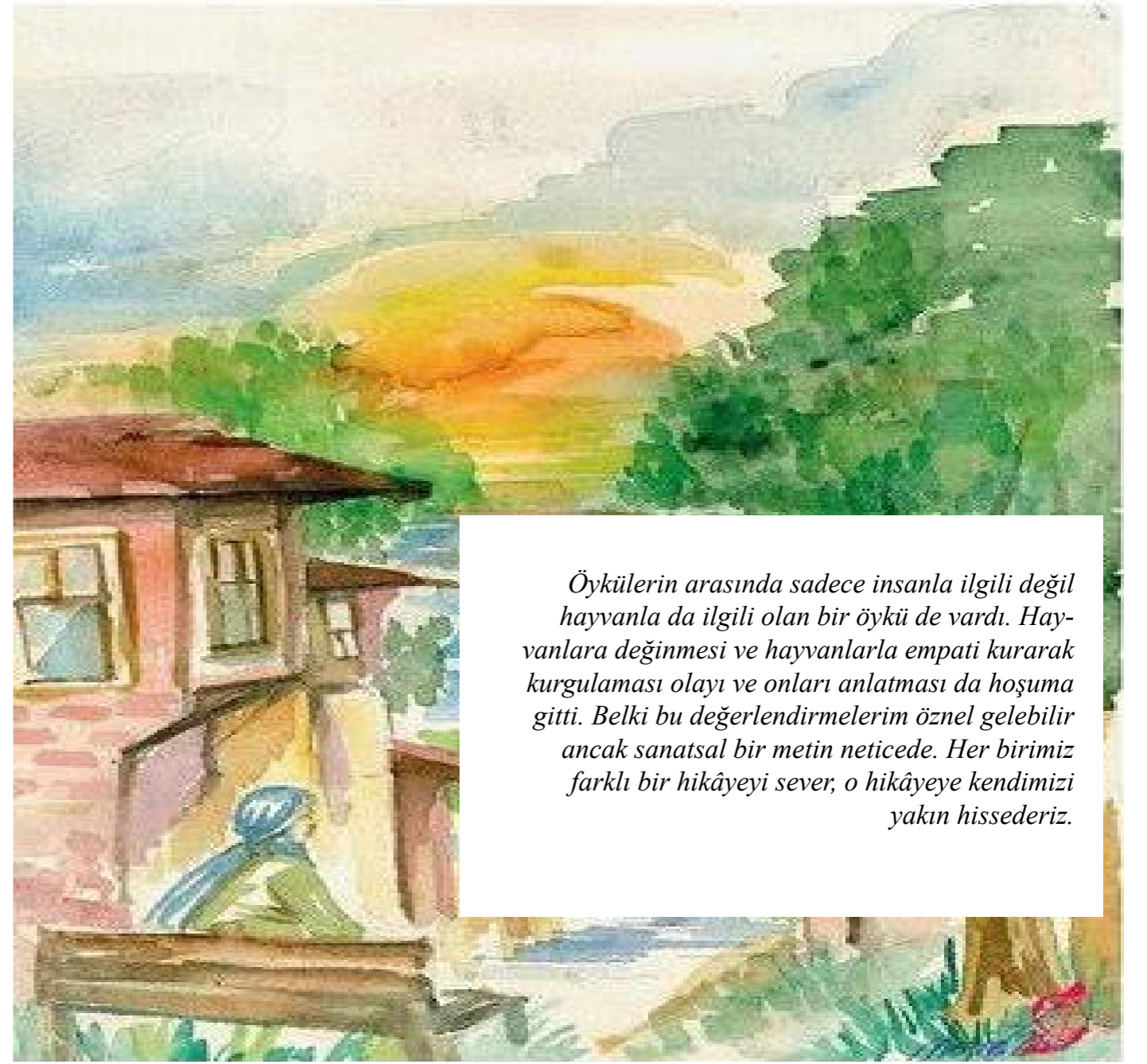
Açıkçası bütün öyküler üslup ve konu olarak güzeldi, anlaşılırdı, kolay okunuyordu, aralarından sevmediğim bir öykü olmadı. Öyküler empatiyi, ön yargıyı, özlemi, aşk ve buna benzer duyguları ele almıştı. Kısacası fazlasıyla drama sahip olan bir kitap Senden Daha Güzeli Yok.

Ayrıca öykülerde ele alınan bu konular çoğunlukla zamanımızdan alınıp yazılmış, özellikle de "Covid-19 Sorgu Odası", bu özelliği çok hoşuma gitti. Kitap bana içten, samimi geldi, severek okudum, öykülerdeki duyguları hissettim.

Kitapta bazı öykülerin anlatımı karışık. Bazı öykülerinde yazar anlık bir konudan başka bir konuya geçiyordu. Bu geçiş olayından dolayı o öyküleri tam olarak anlayamadım. Yine de o öyküleri de anlayamamış olmama rağmen duyguları hissettim. Belki de tamamen anlaşılır olmak istemiyordu yazar da.

Selvigül Kandoğmuş Şahin Hanım ile bir söyleşi ve resim sergisi vesilesiyle tanışmak ayrıca güzeldi. Kendisi ressam aynı zamanlarda. Farklı türlerde yazılar yazıyor. Roman yazarı. Osmanlı Türkçesine çevrilmiş kitabı var. Çok üretmeyi seviyor. Dört çocuk annesi olmasına rağmen vaktini bereketli kullanmayı başarmış olmalı ki bu kadar çok eser sahibi olmuş.

Selvigül Kandoğmuş Şahin

Öykülerin arasında sadece insanla ilgili değil hayvanla da ilgili olan bir öykü de vardı. Hayvanlara değinmesi ve hayvanlarla empati kurarak kurgulaması olayı ve onları anlatması da hoşuma gitti. Belki bu değerlendirmelerim öznel gelebilir ancak sanatsal bir metin neticede. Her birimiz farklı bir hikâyeyi sever, o hikâyeye kendimizi yakın hissederiz.

SELVİGÜL KANDOĞMUŞ ŞAHİN
OKUR
SENDEN DAHA GÜZELİ YOK

Beni etkileyen başka bir öykü de "Mim Şahap Efendi" oldu. Bu öyküde ön yargı ele alınmıştı. Bu öykü bana çok içten geldi, anlatımını çok sevdim çok sürükleyiciydi.

Öykülerin anlatımı, işlenen konular ve duygular çok samimiydi. Akıcı anlaşılır bir üslupla sıkmadan bir çırpıda okunabilecek kitaplardan Senden Daha Güzeli Yok. Hikâyelerde türkü sözleri bile bulacaksınız. Ressam bir yazarın renklerini, betimlemelerini. İyi ki...

ÖZGÜR LÜĞÜN ANAHI TARI

Melike ÖREN

1922’de İrlanda’nın bağımsızlığını ilan etmesinden sonra Dublin’de hayat normale dönmüştü. Herkes rahat ve sıkıntısız bir yaşantı içindeydi ta ki 9 Aralık’a kadar. Bağımsızlığın dördüncü yılının kutlamaları biteli üç gün olmuştu. Dublin sokaklarında yeniden Bileşik Krallık Kuvvetleri dolaşmaya başlamıştı, sesleri duyan dükkânından, evinden dışarı çıkıp bakıyordu. Birlikler önlerine çıkıp onlara soru sormaya çalışan insanları teker, teker vuruyor ve belediye binasına ulaşmaya çalışıyordu. Herkes şok içinde olayları izlerken kuvvetler binaya varmıştı bile. Sokaklarda vurulan insanlar yerde kıvrılıyor, vatandaşların geri kalanı yardım etmeye çalışıyordu. Akşama kadar sokaklardaki karmaşa son bulmadı. Herkes bu olayı konuşuyordu.

Ertesi gün kuvvetlerden gelen açıklamayla Dublin’in yeniden Birleşik Krallık’ın eline geçtiği haberi yayıldı. Sokağa çıkma yasağı da başlamıştı, insanlar alışana kadar sadece bir saatlik dışarı çıkma izinleri vardı. Böyle üç hafta geçirdikten sonra yasak kaldırıldı ama yönetim hala çok sertti. Vatandaşları tekrar bir korku sarmıştı tıptı dört yıl öncesinde yaşadıkları gibi özgürlükleri ellerinden alınmıştı. Böyle böyle işgal beşinci ayına girmişti. Artık birilerinin olaylara el atması gerekiyordu ama belediye başkanı zaten çoktan öldürülmüştü, adamlarından bazıları işgal birliklerine katılmış, geri kalanları ise çoktan şehri terk etmişti.

Mayıs ayının ortalarında İşgal Birliği, Birleşik Krallık ‘ın savunma ve saldırı için bölgeye sakladığı silahları daha önceden hazırlanmış orman kulübesinden almaya gittiğinde, siyah giysili, siyah peçeli ve silahlı yaklaşık on beş kişilik bir grup tarafından saldırıya uğradı, gecenin karanlığında ormanın içindeki farklı konumlardan ateş açtıkları için görünmeleri çok zordu. Silahları almaya giden İşgal birliği ise kırk beş kişiydi ama sadece yirmi beşi silahlıydı. Çıkan arbede sonucu İşgalcilerden yirmi üç kişi öldü. Maskeli gruptan da yedi kişi vurulmuştu, buna rağmen kaçmayı başardılar, yanlarında kulübeden çıkarılan silahları da götürmüşlerdi. Arkalarında hiçbir iz bırakmadan sığınaklarına, pahalı bir dizayna sahip restorana geri döndüler. Burası oldukça büyüktü, yuvarlak mermer masalara, geniş bir dans pistine ve ufak bir bara bile sahipti. Conor maskesini indirdi ve “şans bizleydi” dedi. Conor şehrin ilerler gelen bir ailesinin ortanca oğluydu. Abisi beş yıl önce işgal sırasında karıştığı bir olayda öldürülmüştü, ailesindeki tek erkek çocuk o kalmıştı. Sanata büyük bir ilgisi vardı, sürekli yeni resimler çizer onlarda huzur bulurdu.

Bu sığınak olarak kullandıkları restoranda ona aitti. Conor’ın şans konuşmasından sonra grupta teker teker maskelerini indirdi, grupta neşe hâkimdi. Herkes bir sandalye çekti ve oturdu. Kaçırılan silahlar depoya indirilip saklandı. Sıra yaralılara gelmişti durumu en ağır olandan, en hafif olana sırayla tedavi ediliyorlardı, grupta bir hekim birde tıp okumayı üçüncü yılında bırakmış bir genç vardı, çoğunda küçük sıyrıklar olan tüm üyeler tedavi edildikten sonra, onlar da birer sandalye çekti, kurtuluş için attıkları ilk adımdaki bu başarıları onlar için büyük bir motivasyon kaynağı olmuştu. Herkese Maeve tarafından yemek dağıtılıyordu. Maeve, Conor’ın kız kardeşiydi, oldukça güzel olmasının yanı sıra cesurluğu da çevresince nam salmıştı, öğrenme becerileri de hafife alınacak cinsten değildi. Herkese birer tabak yemek dağıttıktan sonra genel olarak planlar için kullandıkları odaya geri döndü.

Conor yemeğini bitirdi, grubun her üyesini tebrik ettikten sonra en yakın arkadaşı Luke’un yanına geçti. Luke, güzel giyinen, konuşması akıcı, sessiz ama zeki bir insandı, grup arasında ciddiyetiyle ve olaylardan uzak duruşuyla da pek göze batmazdı, tıp okumayı üçüncü yılında bırakmış geç zihinde oydu, edebiyata olan ilgisi daha ağır basınca okulu ailesinden habersiz bırakmıştı, ailesi öğrendiğinde ise mirastan men edilmişti. İkilinin sohbeti uzunca bir süre devam etti. En sonunda şampanya patlatmaya karar verdiler. Conor şampanyayı kaptığı gibi çalkaladı ve patlattı. Herkese biraz doldurduktan sonra, sığınakta sesleri yankılandı “Şerefe!”.

Olaydan sonra işgalciler her yerde bu kimlikleri belirsiz grubu bulmaya çalışıyordu, ama yakalayabilmek için hiçbir ipucuna sahip değildiler. İşgalcilerin lideri William Dean gün geçtikçe sinirleniyor, ele geçirilen silahların bir an önce bulunmasını adamlarına emrediyordu. Ama ne kadar uğraşsalar da kâr etmedi, üç günlük sıkı arama boyunca hiçbir bilgi elde edemediler. Tüm evleri ve dükkânları arıyorlardı, dördüncü günde sıra Larmes De Sang Restoranının aranmasına gelmişti, bu restoran barış hareketinin sığınağıydı. İşgalci birlik içeri girdiğinde Conor yerinden fırladı ve kibar, keline güvenen bir sesle “Buyurun, bir sorun mu vardı?” dedi. William Dean parmağıyla adamlarına restoranın içini işaret etmesiyle adamları harekete geçti, girişten restoranın merkezine uzanan üç basamaklık merdivenleri sert adımlarla indiler.

Arkalarından Dean'da merdivenleri indi, Conor hâlâ bir cevap beklediği için peşlerinden gitti. Dean sandalyesini çekip oturduktan sonra sonunda açıklama yapmak için ağzını açtı. “Dört gün önce olan olayları gazeteden duyduğumuzdur, devletimizin bize kullanmamız için gönderdiği mühimmatlar gece saldırısıyla çalındı, 23 askerim öldürüldü, bunları yapanları ve mühimmatları arıyoruz, restoranınızdaki aramanın nedeni de bu.” Dedi. Conor hiçbir şey

çaktırmadan onaylar bir şekilde kafasını salladı ve “Öyleyse arayabilirsiniz” dedi. Dean “Bunun için zaten iznimize ihtiyacımız yok” dedikten sonra bacak bacak üzerine attı ve adamlarına emirler yağdırmaya devam etti, her odayı teker teker, detaylıca aratıyordu. Yaklaşık 25 dakikalık aramadan sonra restoran temiz çıktı. Dean “Geniş ve ferah bir restoranınız varmış, bir ara bir şeyler içmek için de uğramalıyım” deyip, sırtarak Conor'a baktı. Conor “Yine bekleriz” dedikten sonra. Dean adamlarını arkasına takıp restorandan geldikleri gibi sert adımlarla çıktı. Adamlar restoranı terk ettikten 5 dakika sonra Conor restoranda yardımcısı Robin'i bırakıp Dublin Gazete binasına gitti, Luke burada günlük gazete için yazdığı kısa hikayeyi teslim ediyordu, onun işini bitirmesini bekledi sonra kolundan tutarak dışarı çıkardı. “Gerçekten bugün restoranı aramaya geldiler nasıl tahmin ettin” diye atıldı. Luke kolunu Conor'dan kurtardıktan sonra “Sadece, dükkânlarda alfabe sırasına göre ilerliyorlardı.” dedi ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Conor “Çok sakınsın ama eğer silahları yakalatsaydık hem bizim hem de Özgürlük Hareketinin işi bitmişti” dedi. “Öyle bir şey olmadı” dedikten sonra Luke yoluna sessizce devam etti.

Planı bir gün öncesinde Luke ve Maeve hazırlamıştı, plana göre Larmes De Sang'de kontrol olmadan önce harekât üyelerinden Daniel'in marangozhanesinde kontrol olacaktı, bu yüzden silahlar kutusu değiştirilip, marangozhanedeki kontrolden sonra onun atölyesine götürülecekti. Aynen de böyle yaptılar. Teslimatı Robin ve peşinde üç tane daha üye yapmıştı böylece dikkat çekmeden halledilmişti. Bu plan harekât için oldukça önemliydi.

Aramalardan sonra iki ay boyunca hiçbir hareketlenme olmadı, bu sırada Özgürlük Harekâtı sayılarını 350 kişiye çıkarmıştı. Beyin grubu her hafta toplantılar yapıp durumu tartışıyordu. Beyin grubunda Conor, Luke, Maeve, Daniel, genç olmasına rağmen ordudan disiplin suçuyla atılmış Albay James ve Restoranda eğlenceden sorumlu, gazetede işinden doğum izni alıp ayrılmış, Conor'ın eşi Madam Arleen bulunuyordu. Önemli kararlar bu grup tarafından plan odasında uzunca toplantılar sonrasında alınıyordu. Adını kimsenin bilmediği liderden gelen emirlerde Conor yoluyla üyelere iletiliyordu. Bir dedikoduya göre ise grubun gizli lideri Conor'dı, sadece gizli kalmasını istiyordu ama bunun bir kesinliği yoktu. Yeni bilgilere göre William Dean kongre binasında Birleşik Krallık'tan 30 kişilik bir kabileyi ağır layacaktı. Toplantıları iki gün sonra saat 19.20 de olacaktı. Bu istihbarat Özgürlük Harekâtına, Dean'in adamlarının arasında casusluk yapan Albay James'ten gelmişti. Derin bir plan içindeydiler ama hâlâ bekledikleri bir teslimat vardı.

Marangoz Daniel'in malzemeleriymiş gibi getirilecek ve yine onun atölyesine teslim edilecekti ama aslında teslimat edilecek şey bir SVDS katlanabilir dipçikli keskin nişancı tüfeğiydi. Silahı emekli bir ordu komutanı aracılığıyla Madam Arleen ayarlamıştı, eskiden komutanla yaptığı bir röportaj sırasında aralarında bir dostluk oluşmuştu. Silah'ın yarın gelmesi bekleniyordu.

Operasyon için sadece bir gün vardı, silah ise akşam saatlerinde teslim edilmişti. Robin silahı teslim alıp Larmes De Sang'e getirmişti. Kutuyu Luke'un restoranın arka tarafında yazılarını yazdığı masaya bıraktı. Luke kutuyu dikkatle açtı, silah ve kurşunlarda ince uzun parmaklarını gezdirdi. Ardından masasına oturdu ve Robin'e, “Maeve'e odama gelmesini istediğimi söyle” dedi.

Robin odanın ahşap kapısını açıp ince uzun koridordan geçti ve barda bardak parlatan Maeve'e haber verdi. Son bardağı da rafa koyduktan sonra Luke'un odasına gitti kapıyı çalarak içeri girdi. “Ne oldu Luke, planda bir sorun mu var?” dedi kendinden emin bir şekilde. Luke “Hayır her şey yolunda ama planda senin yerin değişecek” dedi ve sözlerine devam etti. “Her şeyi çok hızlı kavrayabiliyorsun bu yüzden bu sefer ki görevin yarın akşama kadar bu silahı çözmek, operasyonda başında sen olacaksın vurman gereken kişi bu adam” diyerek masasının ucuna kadar küçük fotoğrafı sürükleyip bıraktı, Maeve elini uzatıp fotoğrafı masadan aldı ve dikkatlice inceledi sonrasında “Bu o mu?” dedi. Luke bir yandan elindeki kâğıt destesini düzenlerken bir yandan kafasını salladı. Bu hareketinden sonra Maeve, Luke'un söyleyecek başka sözü olmadığını anladı ve silah kutusunu da alıp odadan çıktı.

Kendisinin üç tarafı kitaplarla çevrili minik odasına gitti, siyah deri koltuğuna oturdu, önündeki siyah mermer sehpa kutuyu koydu, özenle kapağını kenara koyduktan sonra silah parçalarını teker teker kutudan çıkardı. Parçaların altında da emekli komutanın yazılı anlatımının olduğu küçük bir defter vardı. Maeve her şeyi dikkatlice okuduktan sonra işte koyuldu tüm parçaları birleştiriyordu, yavaş yavaş silah ortaya çıkmaya başlamıştı, 30 dakikalık bir uğraşın sonunda silah sehpanın üzerinde asil bir şekilde uzanıyordu ama bu süre çok fazlaydı, Maeve silahı en kısa sürede yapmak istiyordu bu yüzden parçaları tekrar söktü. Nasıl olsa artık deneyimi vardı bu yüzden bundan sonra daha hızlı yapacağına inanıyordu. Sabah güneş açınca adar silahı parçalayıp, birleştirmekle uğraştı son yapışında artık 10 dakikalık birleştirme süresine ulaşmıştı. Kendini koltuğa bıraktı yorgunluktan tüm belinin sızladığını o zaman anladı, birkaç saniye sonra gözleri kapandı ve orada uyuyakaldı.

Birkaç saat sonra Conor, Larmes De Sang'a geldiğinde ışıkları yaktı. Robin'e etrafı süpürmesini söyledi ve ne yaptığını kontrol etmek için Luke'un odasına gitti. Kapıyı çaldığında halsiz bir “Gir” sesi duydu ve içeri girdi. Luke gözleri uykusuzluktan şişmiş şekilde Conor'a bakmak için kafasını masasından kaldırdı ve “Bana bir fincan kahve getirebilir misin?” dedi.

Conor, Robin'e kahve için seslendikten sonra Luke'un karşısındaki koltuklardan birine oturdu söylemeye başladı “Yine mi şu yazma işleri, seni bu şekilde uykusuz bulmaktan bıktım Luke, bu kadar kendini zorlamana gerek yok, zaten yeterince iyisin.” Luke bu sözler karşısında kafasını kaldırdı ve koltuğunun arkasına dayandı “Yeterince iyi, tabii yeterince iyi. Ben yeterince iyi olmak için yazmıyorum Conor, en iyisi olmak için yazıyorum, hakkını vermek için yazıyorum. Yazmak benim hayat suyum gibi o olmadan, kurak bir toprak gibiyim, ruhsuz ve işlevsiz.” Bu sözler karşısında Conor her bu konu hakkında olan tartışmada olduğu gibi yine sustu o sırada Robin'de, Luke'un kahvesini masanın üzerine bırakıp çıktı. Conor asıl gelme sebebi olan plan hakkında soruları Luke'un kahvesinde bir yudum almasını bekledikten sonra ona yöneltti. “Eee silah işi ne oldu Albay James'e vereceğiz değil mi? Aramızda en iyi kullanacak kişi odur.” Dedi. Luke bardağını masaya geri bırakıp “Görev, Maeve'e verildi bile” dedikten sonra Conor şok içinde onun kullanamayacağını, hiç silah deneyiminin olmadığını, parçaları bile bir araya getiremeyeceğini anlatmasına rağmen Luke sakinliğini koruyarak “Git ve kendin kontrol et” deyip kâğıtlarını çantasına yerleştirdi. Conor, kapıdan çıktı ve Maeve'in odasına gitti içeri girdiğinde silah masanın üzerinde, Maeve ise koltukta uzanıyordu. Conor şok içinde olmasına rağmen gözü hâlâ silahın üzerindeyken köşedeki battaniyeyi alıp kardeşinin üzerine örttü ve odayı terk etti. Şok halinde bir sandalye çekti ve yeşil çay alıp sakinleşmeye çalıştı. Beş dakika sonra Luke odasından çıktı ve gazeteye gideceğini söyleyerek Conor'a veda etti. Tam restoranın kapısından çıkarken Conor arkasından bağırdı “Sen cidden çıldırmışsın!”

Artık güneş battığında, Luke gazeteden dönmüş, Conor şokunu atlatmış, Maeve ise uykusunu almıştı. Saat 17.35'i gösteriyordu. Kongre binasının karşısında terk edilmiş bir matbaa binası vardı, Özgürlük Harekâtı konuşlanmak için orayı seçmişti. Malzemeler sabah saatlerinde binaya bırakılmıştı, o yüzden grubun tek yapması gereken binaya girebilmektir. Plana göre binanın beş katının her birinde iki kişi olacaktı. Çatı katında ise Maeve fotoğraftaki adamı vurmak için hazırda bekleyecekti. Fotoğraftaki adam İşgal Birliğinin İrlanda'daki mühimmat kaynağıydı, Birliğin 2 günlük yolla Birleşik Krallık'tan mühimmat alımı zor olduğundan kendilerine İrlanda düşmanı Ermeni asıllı bir fabrikatör bulmuşlardı. Adamı öldürmek Özgürlük Harekâtının planının en mühim kısımlarındandı. Saat 19.00'da herkes yerini almıştı. Etraftaki sokaklarda ise kaçış yollarında çıkabilecek çatışmalar için onar kişilik gruplar gizlenmişti. Conor ve Luke'ta kongre binasının tam arkasındaki sokakta olayları izleyecekti. Saat 19.15 te Fabrikatörün Citroen C4'u sokağın başından görüldü, sokağın ortasına geldiğinde kapısı açıldı ve parlak kel kafasıyla hain Fabrikatör ortaya çıktı.

Kongre binasının merdivenlerini ağır adımlarla çıktı ve onu içeride bekleyen Dean'ın elini sıkarak yoluna onunla beraber devam etti. Üst kattaki toplantı odasına çıktıklarında Dean'ın odanın camdan görülmesi neredeyse imkânsız olan başköşesine, fabrikatörün ise camı arkasında bırakacak şekilde oturduğuna çatı katındaki Maeve oldukça rahat bir şekilde tanık oldu.

20 dakikalık bir konuşmanın sonunda fabrikatör çantasını toplamaya başladığında Maeve silahının başına geçti, elini tetiğe koydu, nişan aldı ve ateşledi. Kurşun Kongre binasının renkli camını kırıp içeri girdi ve fabrikatörün kafasının tam ortasına geldi. Fabrikatör anında yere yığıldı, Dean ise hemen odanın kapısını açıp kaçtı ve askerlerine “Karşı binaya çabuk, ateş edildi, saldırı var.” Dedi ve onları arkalarından takip etti. Tüm Özgürlük Harekatı üyeleri binayı terk etmişti ama Maeve hâlâ silahı toplamakla meşguldü, o sırada Dean'ın adamları binanın ana kapısına gelmişlerdi bile, hızlı bir şekilde binanın ince uzun merdivenlerini tırmanıp çatı katına geldiler. Maeve silahı da alıp dev kolonun arkasındaki eski kutuların arasına saklanmıştı, adamlar sessiz adımlarla her yeri ararken Maeve'in arkasında olduğu kutulardan biri yuvarlanarak Dean'ın adamının ayağının ucuna gitti. Ardından asker Maeve'i gördü, silahını ona doğru çevirdi ve yanına yaklaştı. Maeve kaçmaya çalışsa da diğer askerlerin karşısına çıkmasıyla yolu yeniden kesildi ve en sonunda yakalandı.

Elleri kalın bir iple bağlandı ve binadan çıkarıldı. Köşe başında Maeve'in çıkmaması üzerine şüphelenen Conor ve Luke ise onu gördüklerinde hiçbir şey yapamamıştı, çünkü sadece ikisi kalmıştı ve yanlarında da beş kurşunlu birer silahları vardı, adamlar ise en az 25 kişiydi. Çaresiz bir şekilde adamların Maeve'i Kongre Binasına sokuşunu izlediler ve adamların sokakları aramak için geri çıktıklarını görünce orayı terk ettiler.

Larmes De Sang'e geri yapmadıkları için sinirliydi, Restoran bomboştu tüm üye-plan odasındaki tahta sandalye ve odanın tam ortasına karşısındaki bordo renkli deri Uzun süreli sessizlikten sonra ve “Bir şeyler yapmalıyız kardeşimi öldürebilirler, hatta Bir kardeşimin daha o pislikler yumamam” dedi. Luke kafasını iki önünde düşen saçlarını da arkaya ver- öldürmeyecekler, işkenceyle harekât üye- Maeve zeki bir kız onların yaptığı şeyleri düşünüp kimsenin ismini vermeyecektir.” Dedi. Conor bu sözler karşısında daha da sinirlendi gözlerinden alev çıkacak misali ayağa kalktı ve “ Kardeşim diyorum Luke, sen bana hâlâ üyelerin islerinden bahsediyorsun. Bir şeyler yap yoksa ben yapacağım.” Dedi. Luke bu sefer ondan da öfkeli bir şekilde ayağa kalktı ve “En ufak bir yanlış hareket bile özgürlük adımlarımızı mahvedebilir, bu yüzden sana sakın olup hiçbir şey yapmamanı arkadaş olarak değil, lider olarak emrediyorum” dedi ve odayı terk etti. Bu Luke'un, Conor'a karşı liderliğini kullandığı ilk seferdi, normalde Conor'un bile ona lider diye seslenmesine sinirlenirdi ama bu sefer kendi dile getirmişti. Conor arkasından ne yapacağını bilmez bir halde odada hızlıca iki volta attıktan sonra tahta sandalyeyi tekmeledi ve kendini koltuğa bıraktı. Luke öfkesini hâlâ atamamıştı. Karanlık sokaklarda dolanıyordu ve yeni çözüm yolları düşünüyordu derken Madam Arleen sokağın öbür ucundan görüldü, Luke kendini toparladı ve ona doğru yürüdü. “Bu saatte nereye Arleen” dedi. Madam Arleen endişeli bir şekilde “Operasyon çoktan bitmiş olmalıydı ama Conor hâlâ eve dönmedi bir sorun mu var diye kontrol etmeye restorana geliyordum” diyerek karşılık verdi. Luke nasıl anlatacağına karar vermeye çalışırken doğrudan söylemenin en mantıklı yol olduğunu düşünerek “Maeve yakalandı, çatıdan toparlanıp inemeyince, Dean'ın adamları onu buldu” dedi.

Bu sözler karşısında Madam Arleen'in dizlerinin bağı çözüldü, kendisini bir kaldırıma bıraktı ve uzun uzun yere baktı, kendisine geldiğinde “Peki Conor? Conor bir şey yapmadan durmaz Luke onu yalnız bırakmadın değil mi?” diye atıldı. Luke'tan ses gelmeyince anladı ve hızlı adımlarla restorana doğru gitti, Luke' ta onu takip etti..

döndüklerinde Conor hiçbir şey Luke ise düşünceler içindeydi. ler evlerine dağılmıştı. Conor dalyelerden birini öfkeyle yerleştirerek oturdu, Luke'ta koltuğa oturarak ona eşlik etti. Conor daha fazla dayanamadı Luke, harekete geçmeliyiz, şuan öldürmüş bile olabilirler. tarafından öldürülmesine göz elinin arasına alıp yere baktı sonra erek kafasını kaldırdı ve Conor'a “Onu lerinin ismini almaya çalışacak olabilirler.

Restorana vardıklarında ışıklar kapatılmıştı önce onları açtılar ve ismini söyleyerek Conor'u aramaya başladılar. Her yere teker teker bakıyorlardı, plan odası, Luke'un ofisi, Maeve'in odası, içki deposu ama nafiyleydi Conor çoktan Larmes De Sang'i terk etmiş ve ufak bir not bırakmıştı “Maeve olmadan, özgürlük bir hiç” yazıyordu. Luke kağıdın yanındaki kalemi aldı ve üzerine kocaman yanılıyorsun yazdıktan sonra kağıdı sinirle bir köşeye fırlatarak odasına gitti ve kapısını çarptı, Madam Arleen ise ağlayarak evine doğru yola koyuldu.

Conor, Kongre Binasının karşısındaki terk edilmiş matbaaya geri dönmüştü, sabaha kadar oradan Kongre Binasını gözetledi ama hiçbir hareketlenme olmuyordu. Camlardan içeri bakıldığında Dean ortalıklarda yoktu, adamları ise koridorlarda her kapının önünde nöbet tutuyordu. Conor hâlâ Maeve'i görebileceğini umarak camlara teker teker dikkatle bakmaya devam etti ama nafiyleydi, Kongre Binası hiçbir şey yaşanmamış gibi sakindi.

Aslında tüm olay yer altındaki katta dönüyordu. Maeve'i içerisinde bir tahta masa, bir tahta sandalye olan ufak bir lambayla aydınlatılan kutu gibi rutubetli sorgu odasına kilitlemişlerdi Dean saat başı gelip ona belirli sorular soruyordu. Maeve'nin sabaha kadar yapılan işkencelerden hali kalmamıştı ama bu durumu William Dean'a çaktırmamak için elinden geleni yapıyor, sorularına susup cevap vermiyordu. Aslında çoğu bilgiyi neredeyse lider kadar iyi biliyordu. Hatta liderin kim olduğu hakkında fikirleri de vardı. Abisinin Luke'un odasından her çıktığında bir görev için harekete geçmesi onu şüphelendirmişti. Bu yüzden herkesin aksine liderin abisi Conor değil grubun asi zekâsı Luke olduğunu düşünüyordu ama konuşmak gibi bir şey aklının ucundan bile geçmiyordu çünkü onun için önemli olan kendisi değil ülkesinin bağımsızlığıydı.

Dışarıda meraktan deliye dönmüş olan Conor daha fazla dayanamamış ve Kongre Binasına girmeye karar vermişti. Uzun merdivenleri hızlı adımlarla çıktı ve Dean'ın adamları harekete geçti onu binaya girmeden tuttular ve “Nereye gittiğini sanıyorsun” dediler. Conor “Bırakın beni, bırakın. William Dean'ı bulmam lazım” diye haykırdı. Adamlar onu durduramayacaklarını anlayınca içlerinden birini aşağıya Dean'ı çağırmaya yolladılar. Asker gidip Dean'ı çağırdı. William Dean yukarı geldiğinde “ Kim bu bağıra bağıra beni arayan ahlaksız” diye söyleniyordu. Conor'u görünce gözü onu bir yerden ısırdı ama bir türlü çıkaramadı. Conor “Maeve'i bırakın beni alın, Lider benim, aradığınız lider benim” diyerek onu bir yerden çıkarmaya çalışan Dean'ın dikkatini çekti.

Dean hazine bulmuşçasına sevinçli bir şekilde “Pes edeceğinizi biliyordum, siz kim oluyorsunuz ki Birleşik Krallık askerleriyle uğraşıyorsunuz” diyerek söylendi. “Alın çabuk, içeri alın” diyerek askerlerine emir verdikten sonra onu da Maeve'in yanındaki sorgu odasına bağladılar. Conor yan odada bağıyor, sesini Maeve'e duyurmaya çalışıyordu ama onun sesini duyan Maeve hiç mutlu olmamıştı çünkü kimsenin onu kurtarma düşüncesiyle oraya gelmesini istemiyordu, buradan çıkamayacaklarını adı gibi iyi biliyordu. İki saat sonra Luke'un odasının kapısı iki kere tıklatıldı ve içeri casusluk yaparak elde ettiği haberleri iletmek için Albay James girdi. Pek mutlu gözüküyordu. “Anlat” dedi Luke kararlı ama sakin bir sesle. “Conor” dedi Albay James “Kongre Binasına geldi ve kendisinin lider olduğunu, Maeve'i bırakıp onu almaları gerektiğini söyledi ve tutuklandı.” Luke bir anda ayağa kalktı ve “Ne yaptığını sanıyor” diyerek odasını öfkeyle terk etti. Albay James peşinden gitti ve diğer haberi de ona bildirdi. Bu haber de Conor'ın yakalanması kadar önemliydi çünkü Özgürlük Harekatının durumu lehlerine çevirmek için bir şansları olacaktı. İstihbarata göre; William Dean, askerlerinden birine Birleşik Krallığa götürmesi için bir mektup vermiş ve mektupta mühimmat desteği istemişti. Albay James'in tahminine göre mektubun iletilmesi iki gün sürecekti. Birleşik Krallık'ın mühimmat hazırlığı da bir gün sürse üç günleri olacaktı. Bir de mühimmatların yollanması için iki günlük yolda hesaba katıldığında harekete geçmek için beş günleri oluyordu. Luke hemen kendi mühimmatlarının ne durumda olduğunu düşündü ve sadece orman evi operasyonundan ele geçirdikleri 150 silaha ve 3 kutu mermiye sahip olduklarını hatırladı. Keskin nişancı tüfeğini ayarlayan eski komutandan yardım almaya karar vermişti ki aklına onunla anlaşabilecek tek kişinin Madam Arleen olduğu geldi. “Doğru ya Madam Arleen” diye geçirdi içinden, ona Conor'un tutuklandığını söylemeliydi ama o an kafası o kadar doluydu ki kendisinin yapamayacağını anladı ve onunla konuşmayı Albay James'i yolladı. Albay James, Conor ve Madam Arleen'in evine vardığında kapıyı tıklattı ve “Benim Madam Arleen, Albay James” dedi. Çok geçmeden perişan halde, elinde bebeğiyle Madam Arleen kapıyı açtı.

Ağlamaktan gözleri şişmiş kan çanağına dönmüştü, saç başı dağılmış kendinden geçmişti. “ Sorun ne Albay, kötü bir şey söyleme ne olur” diye söylendi ama ne çare, Albay James hiç acımadan “Conor tutuklandı, kendisinin lider olduğunu söyledi” dedi. Madam Arleen bu sözler üzerine kapıyı kapattı, içeriye geçti, küçük kanepeye oturdu ve bebeğine sıkıca sarılarak, hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Yaklaşık yarım saat sonra Madam Arleen ağlamanın hiçbir çözüme ulaştırmayacağını anladığında ve olayları kavradığında, Luke’un yanına gitmeye ve plan kurmaya karar vermişti. Evden çıkmak için kapıyı açtığında Luke’un Albay James’le bir mektup gönderdiğini anlamıştı çünkü yerde kırmızı bir zarf ve üzerinde süslü gümüş rengi harflerle “Luke” yazıyordu. Bu önlemi Luke kapının açılmaması veya Madam Arleen’ı evde bulamama ihtimaline karşı almıştı. Zarfı açtı ve okudu Luke şöyle yazmıştı;

Madam Arleen’a

Şimdi umutsuzluğa düşüp kendini her şeyden uzaklaştırma zamanı değildir. Şimdi daha çok savaşa ve daha da hırslanma zamanıdır. Silkelene ve kendine gel...

Yeni göreviniz emekli komutanın en az 100 silah ve 5 kutu mermi getirtmesini sağlamak. Teslimat eskisinde olduğu gibi Daniel’in malzemeleriymiş gibi kutulanacak ve atölyesine teslim edilecek. Şimdiden başarılar.

Luke’tan

Madam Arleen ülkesine olan bağlılığını yeniden hissetmiş ve ülkesinin bağımsızlığı için olan savaşa acısını içine gömerek devam edeceğine dair kendisine söz vermişti. Hemen görevini yerine getirmek üzere yola çıktı ve komutanın evine gitti. Uzun bir konuşmanın ardından onu ikna etti ve silahların yarım teslim edileceği bilgisiyle Larmes De Sang’e gitti ve Luke’la uzunca planı konuştu. Her şey kurtuluşa olan açık bir yola işaret ediyordu.

Akşam saatlerinde Kongre Binası hareketlenmeye başlamıştı. İşte Özgürlük Harekâtının kaderi tam şu anda belli oluyordu. Robin, Lider’in kim olduğunu bilmemesine rağmen, belki Conor’ı kurtarabilirim mantığıyla kongre binasına gitmişti. Adamlar tarafından içeri alındığında Dean’a “ Yanlış adamı ele geçirdiniz, o lider falan değil, onu bırakın, o kardeşini kurtarmaya çalışan masum bir vatandaş” dedi ama bunlar onun son sözleri oldu. Kafasından yediği kurşunla yere yığıldı. Dean sinir küpüne dönmüş bir şekilde peşine üç askerini takarak bodrum katın yolunu tuttu. Aşağı indiğinde sandalyeden Conor’u aldı ve Maeve’nin olduğu odaya götürdü. İkisini de diz çöktürüp karşılıklı birbirlerine bakabilecek şekilde yere bıraktı. Conor’a öfkeyle “Gerçek lider kim?” diye bağırdı. Conor “Benim” dedi. Dean adamlarından birine Maeve’i, diğer ikisine Conor’ı kafasıyla işaret etti ve tekrar sordu “Gerçek lider kim dedim” cevap yine aynıydı Conor yeniden “Benim” dedi. William Dean Maeve’in yanındaki adamına baktı ve kafasını salladı. Dean’ın bu hareketiyle adamı silahının kabzasıyla Maeve’in çenesine sert bir şekilde vurdu. Aldığı sert darbeye rağmen Maeve hâlâ güçlü durmaya çalışıyordu ağzında biriken kanı tükürdü ve dik duruşunu korumaya çalıştı. Dean yine Conor’a döndü bu sefer daha sert bir şekilde sordu “Gerçek lider sen değilsin, orayı anladık, gerçek lider kim” diye bağırdı. Conor cevap vermeden yanındaki asker Maeve’in kafasına silahı dayamıştı bile Conor “Hayır, olmaz” diye haykırdı. Askerin silahı kafasına daha sert bastırmasının ardından “Söyleyeceğim yeter ki onu bırak” diye yalvardı. Maeve ise ona yalvarıyordu, söylememesi için ikna etmeye çalışıyordu ama sonunda korktuğu oldu ve Conor’un ağzından en yakın arkadaşının ismi acı verici bir şekilde çıktı “Luke” dedi. Ardından asker onunla işleri bitmesi üzerine Maeve dönük olan silahı ona çevirerek Conor’a üç el ateş açtı. Conor oracıkta can verdi. Kardeşi ise onun için üzülememiş sadece ondan öğrenememişti. Dakikalarca kin dolu bakışlarla ağabeyinin kan boşalan vücudunu izledi. Bu an ona Conor’ın hakettiği bir ölüm gibi gelmişti.

Dean sorgu odasını hızla terk etti ve şaşalı çalışma odasına geri döndü. Adamlarından yaklaşık 30 kişiyi odasına çağırılmıştı, onları önüne dizmiş “Bu Conor denilen herifi bir yerde gördüğümüne eminim, ama bir türlü hatırlayamıyorum, Luke isimli birini daha önce gördünüz mü? Cephanemizde ne kadar silah var?” diye hem söyleniyor hem soruyordu. En sonunda adamlarından biri öne çıktı “Luke denen herif kimdir bilmem, ama Conor, onu deniz manzaralı, arkası orman olan bir restoranda görmüştüm adı da sanırım Larmes De Sang’di, sahibi de o olmalıydı.” Deyip, tekrar ayakta durduğu yerine geri döndü. Dean aldığı bu bilgiyle hemen yola koyulmaya karar verdi ve yanına 150 askerini alarak Kongre binasından, Larmes De Sang’e gitmek için yola çıktı.

Larmes De Sang’e vardıklarında, kestirme yoldan gelen Albay James çoktan haberi üyelerle beraber plan hazırlığında olan Luke’a iletmişti bu nedenle yaklaşık üç dakika önce arka kapıdan kaçmışlardı. Her yeri aradılar ama kimseyi bulamadılar derken bir asker arkadaki kapıyı buldu ve “Kaçıyorlar!” diye bağırdı onları patika yolu tırmanırken görmüştü. Dean hemen atıldı “ Takip edin çabuk hiçbiri o ormandan canlı çıkmayacak.” Ardından o da adamlarının peşine takıldı. Luke ve yoldaşları işgalcileri fark etmişti bu yüzden üyelere iki ayrı gruba ayrılma emri verdi. Patika yolda hala onları görebilmekte olan Dean “Lider Luke şu olmalı, onun sözünü dinliyorlar, ilk hedefimiz o herif” diye haykırdı. Kovalama yedi dakika sürdü en sonunda ağaçların sıklaştığı bir alanda iki grup karşı karşıya geldi. Kurşunlar havada uçuşuyor, her iki grupta kayıplar veriyordu. Luke, çevresine baktı Dean’in adamları 95 kişi kalmıştı, Özgürlük Harekâtı ise diğer üyelersiz kırk beş kişi kalmıştı, eğer bir şeyler yapmazsa durumun onlar için hayra alamet olmayacağını anladığında asıl hedefin kendisi olduğunu hatırladı, Albay James’e işaret verdi ve sık sık olan ağaçların arasından tek başına daha da yukarı kaçmaya başladı. Onu fark eden Dean adamlarına “Yukarı çabuk yukarı” diyerek Luke’u işaret etti ve onu tepeye doğru adamlarıyla takip etti. İşgalcilerin ortamı terk etmesi üzerine rahatlayan Özgürlük Harekâtı, Albay James’in emriyle grubun diğer yarısını ormanda bulmak üzere harekete geçti.

Luke ormanın tepesine kadar adamları peşine takıp ilerledi en sonunda köşeye sıkıştığında, nefes nefese kalmış Dean askerlerinin arasından geçerek en öne geldi ve “Namı diğer harekât lideri Luke, sonunda tanışma fırsatımız oldu ama ne acı ki bu birbirimizi ilk ve son görüşümüz, sizin için ayrılan sürenin sonuna geldik, şimdi teslim olma zamanı.” dedi ve silahını ona doğrulttu. Luke ona acırcasına sırtı ve “Kendinize bu kadar güvenmeniz çok hoş ama bazen hayatta her şey planladığınız gibi gitmez. Ben Özgürlük Harekâtının lideri Luke Galway ve teslim olan bir lider olmayacağım, görevim sonuna kadar üyelerimi korumaktır.” Deyip kendini metrelerce yükseklikten okyanusun derin sularına bıraktı. Dean arkasından koşup aşağı baktığında Luke’un vücudu suyun üzerinde cansız bir şekilde yüzüyordu, bağırarak suya ve havaya üç el ateş açtı. Çok geçmeden tüm grup toplanmış Özgürlük Harekâtı tepeye çıktı bu sefer köşeye sıkışan Dean ve adamlarıydı sayıca neredeyse eşitler ama Özgürlük Harekâtının sahip olduğu bir artı vardı, bu artı mermilerdi. Aceleyle Kongre Binasını terk eden Dean ve adamları silahları hariç hiçbir mühimmat getirmemişlerdi ama Harekât üyeleri ele geçirdikleri kurşunlardan yanlarına almışlardı. Çıkan arbede sonucu Dean hariç tüm askerler öldürülmüştü, Özgürlük Harekâtı ise 25 üyesini kaybetmişti vermişti. Dean’ı bilerek vurmamışlardı çünkü onun için farklı bir planları vardı, zaten kendi ağzıyla teslim olduğunu söylemişti böylece Albay James ellerini bağladı ve onu da yanına alarak seçtiği 30 kişiyle Belediye Binasının yolunu tuttu. Binaya vardıklarında orada bulunan 15 düşman askeri de vuruldu ve binadan bir bildiri yayınlandı, bildiride sadece iki cümle yazıyordu.

”Özgürlük için değdi. Belediye binasının önünde.” Herkese ulaştığında Belediye binasının önü tıklım tıklım olmuştu. Albay James Binanın önüne çıktı ve “İrlanda vatandaşları, Dublin yerlileri çektiğimiz zorlukların son bulunduğu gün bugündür. Yürüttüğümüz Özgürlük Harekâtı nihayet amacına ulaşmıştır. Yanımda tuttuğum bu pislik İşgalcilerin lideridir onun için en iyi ceza sizin önünüzde verilendir.” Dedi ve William Dean’ı anının tam ortasında vurdu. Dean’ın yere yığılmasıyla kalabalıktan çıkan alkış sesi kıyamet kopartıyordu. Dublin’de özgürlük yeniden ilan edilmiş, özgürlük Harekâtının amacı sonuca ulaşmıştı.

Bir ay sonra herkes normal yaşantısına dönmüştü, Maeve Kongre Binasından çıkarılmış, Ölüler gömülmüş ve törenleri en iyi şekilde düzenlenmişti. Kardeşini düşünüp, harekati feda eden Conor dâhil olmasa da, öldürülen tüm üyelerin isminin yazdığı büyük bir duvar belediye binasının dışında hazırlanmıştı. Lider Luke’un ise gazetede yayınlan hikâyelerinden bir derleme kitap oluşturulmuş ve satış rekorları kırmıştı. Sokaklar ne kadar şen olsa da Larmes De Sang’de bir o kadar sessizdi...

ABDURRAHMAN CAHİT ZARİFOĞLU

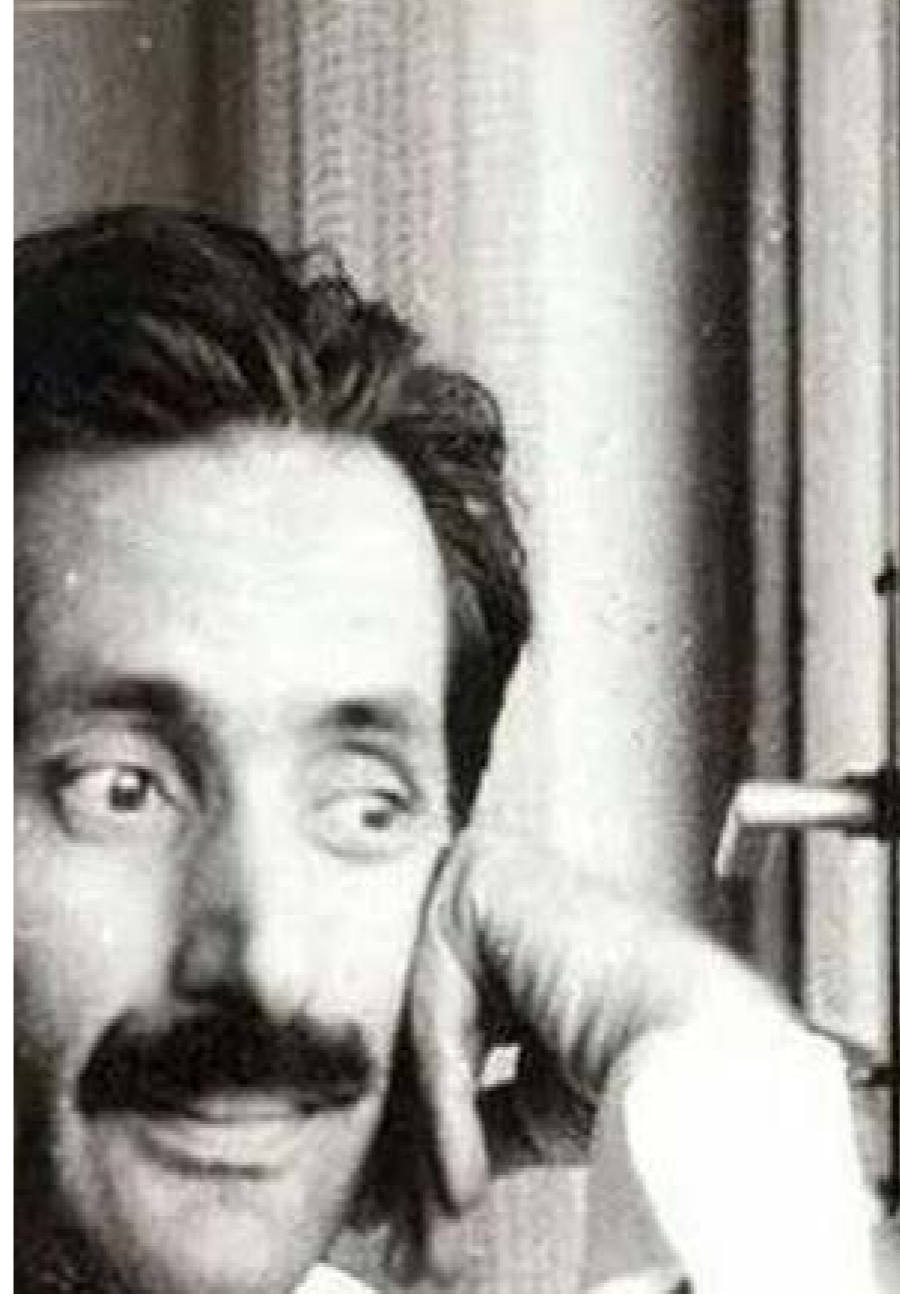
1940 yılında Ankara’da doğan şairin çocukluğu, babasının hakim olması nedeniyle sık sık şehir değiştirerek geçti. İlköğretimi Kızılcahamam’da okuyan Cahit Zarifoğlu, liseyi memleketi Kahramanmaraş’ta bitirdi.

Gençlik yıllarında yerel gazetelerde sayfa sekreterliği yaptı. Bu dönemde edebiyata ilgi duymaya başlayan Cahit Zarifoğlu, Divan edebiyatı klasiklerini okudu.

Cahit Zarifoğlu, lise öğrenciliği yıllarında edebiyatla son derece ilgili bir arkadaş grubunun içindeydi. İlk şiir ve yazı denemeleri yerel gazete ve dergilerde yayımlandı. Şiir ve hikâyeleriyle Türk edebiyatında yer tutan Rasim Özdenören, Alaaddin Özdenören, Erdem Bayazıt ve Mehmet Âkif İnan Maraş Lisesinden arkadaşlarıydı. Burada başlayan birlik-telikleri, hayatlarının ileriki yıllarında Diriliş, Edebiyat ve Mavera dergilerinde sürdü.

Bu arkadaş grubu, Kahramanmaraş Lisesinin yayın organı olarak, Hamle dergisini çıkardı. 1956 yılında kapanan Hamle’yi 1958 yılında tekrar çıkardılar. Zarifoğlu, 1960 yılında çıkışına ön ayak olduğu İnkılâp gazetesinde yaptığı haberlerin yanı sıra günlük yazılar yazdı, sanat sayfası hazırladı. Bu sayfada yazdığı yazılar, çok sonraları, Yaşamak kitabında topladığı günlüklerinin ilk örnekleridir.

1940
1987

“

*Umudumuz,
acımızdan daha
büyük olmalı.*

”

“

A. CAHİT ZARİFOĞLU ŞİİR YAZMAYI ŞU ŞEKİLDE TANIMLAMIŞTIR:

MUĞLAK AMA MUTLAK ZORUNLULUĞUN
MUTLAK AMA MUĞLAK ZORUNLULUĞU ”

”

ABDURRAHMAN CAHİT ZARİFOĞLU’NUN ESERLERİ

Şiir

Şiirler, İşaret Çocukları, 1967, Yedi Güzel Adam, Menziller, Korku ve Yakarış

Hikâye

Mahalle Kavgası, Hikâyeler

Çocuk hikâyesi

Serçekuş, Katıraslan, Ağaçkakanlar, Yürekdede ile Padişah, Küçük Şehzade, Derya, Kuşların Dili
Motorlu Kuş

Çocuk şiiri

Gülücük, Ağaç Okul (Çocuklara Afganistan Şiirleri)

Roman

Savaş Ritimleri, Ana

Günlük

Yaşamak

Deneme

Bir Değirmendir Bu Dünya, Zengin Hayaller Peşinde

Tiyatro

Sütçü İmam

Araştırma

Rilke’nin Romanında Motifler

ABDURRAHMAN CAHİT ZARİFOĞLU’NUN ESERLERİNİN ÖZELLİKLERİ

Madde-ruh ikilemi ve çatışması şiirlerinin ana izleğini (temasını) oluşturur.

Onun şiirlerinde madde Batı’yı, ruh ise Doğu’yu temsil eder.

Şiirlerinde Batı’nın diktasına karşı başkaldırı vardır.

Korku, hayat, yalnızlık, ölüm, kaygı, aile, çocuk, Allah sevgisi, din, rahmet, günah gibi konuları işlemiştir. Şiirlerinde İslami motifler ağır basar.

İlk şiir kitabı “İşaret Çocukları”nda kullandığı özgün imgelerle Türk şiirinde özel bir yer edinmiştir.

İkinci şiir kitabı “Yedi Güzel Adam”daki şiirleriyle destansı söyleyişin modern örneğini ortaya koymuş; hem tasavvufa hem toplumsala yönelmiştir.

Üçüncü şiir kitabı “Menziller” ve son kitabı “Korku ve Yakarış”ta metafizik şiir çizgisinin örneklerini vermeye devam etmiştir.

”Ne çok acı var!” cümlesiyle başlayan “Yaşamak” adlı günlükleri Türk edebiyatında günlük türünün en özgün eserlerinden biridir.

Cahit Zarifoğlu, “Savaş Ritimleri” adlı romanında Afganistan’ın işgal günlerini on dört yaşındaki bir çocuğun ağzından anlatmaktadır.

Ölümünden sonra yayımlanmış, bir savaş pilotunun romanı olan “Anne”de derin psikolojilerle iç içe geçmiş bir uçma serüveni anlatılır.

ABDURRAHMAN CAHİT ZARİFOĞLU MEZARLIĞI

KATIR ASLAN

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 116

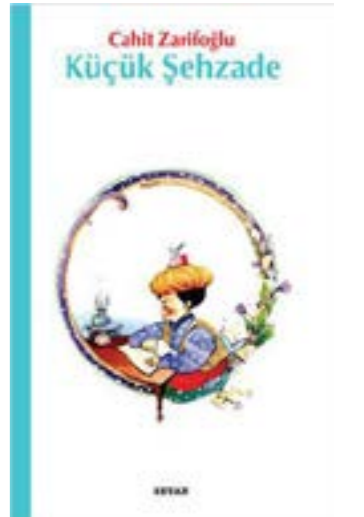
Bu kitapta bir aslan ve tilkinin yolculuğunu okuyoruz. Fakat bu bildiğimiz yolculuk masallarından değil. Günümüzü, yaşadığımız dünyayı anlatan bir yolculuk bu. Zarifoğlu'nun vermek istediği çok önemli iki şey var: Arkadaş dediğimiz kişileri daima iyi seçmeliyiz. Gün gelir bize zarar vermek onlar için basit bir hamleden başka bir şey olmaz. Diğeri ise: İnsan dediğimiz canlı, dünyanın tek hakimi kendisininmiş gibi davranıp doğanın yapısını mahvetmesi ve bozmasıdır. Bu kitap bize bunların önemini çok iyi bir şekilde aktarıyor. Sihirli bir ayna tutuyor bize Zarifoğlu. Yaşadığımız dünyayı daha yakından tanımak için bu kitap upuzun bir mektup görevi görüyor.. Sade ve anlaşılır bir şekilde yazılmış bu kitap her yaşta insana hitap ediyor.

KÜÇÜK ŞEHZADE

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 96

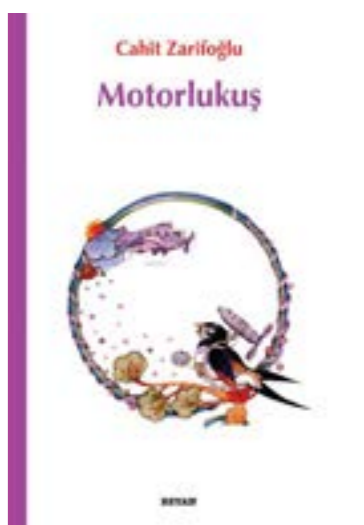
Küçük Şehzade de çocuklar için yazılmış olmasına rağmen yetişkinler için de önemli mesajlar içermekte. İsminden de anlaşılacağı gibi kitabın başlarında Şehzade Süleyman'ın saray içindeki maceralarını, sonlarında ise Padişah Ahmed'in başına gelenleri hikâyeler halinde okuyucuya sunuyor. Serçekuş'a göre daha anlaşılır bir anlatımı var ve didaktikliği (öğreticiliği) daha ağır basıyor. İslâm inancına göre bazı ahlaki değerleri öğretiyor. Doğru davranabilmek, dürüst, adaletli düşünebilmek ve her şeyden önce insan olduğunu unutmamak. Zarif bir yazardan zarif bir masal. Özellikle kitabın sonu daha öğreticiydi.

MOTORLU KUŞ

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 96

5 farklı masaldan oluşan fabl türündeki 'Motorlukuş' kitabı çocuk edebiyatı olarak geçsede bence herkesin okuması gereken bir kitap. Her bir hikaye kendi içerisinde altın öğütler veriyor okuyuculara. Hayvanlar üzerinden anlatılan bu kısa hikayeler insanlar dünyasına bakışı ve çoğunlukla insanların zalimlikleri, yaptıkları kötülükleri ve güvenilmemeleri gerektiği üzerine nasihatlar sunuyor. Akıcı üslubu ve yalın diliyle bir solukta okuyup bitirebilecek bir kitap olup başucu kitabı bile yapılabilir. Birde bizim yaşadığımız herhangi bir olay, mesele yılan gördüğümüzde verdiğimiz tepki, bir yılan tarafından yorumlanmış. Bir çocuk kitabı olmasına rağmen insanı etkileyip, düşündüren bir kitap.

KUŞLARIN DİLİ

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 96

Kitap Feridüddin Attar'ın Mantıku't-Tayr adlı kitabının sadeleşmiş hali. Kuşların kendilerine padişah olarak seçtikleri Simurg'a giden yolda, geçen olayları anlatıyor. Kendilerine kılavuz olarak Hüdhüd kuşunu seçen kuşlar yola çıkar. Bu zorlu yolculuğa çıkan kuşlardan bazıları türlü bahanelerle vazgeçmeye çalışsa da Hüdhüd onlara kısalar, öğütler vererek yola devam ettiriyor. Her kuş bir insanı temsil ediyor. Kuşların diliyle insanlar anlatılıyor. Hüdhüd-n anlattığı kısalar okuyan herkese bir ders verdiği inaniyorum. Şiirsel üslubu ve imgeleri kitabı sürükleyici kılıyor. Kuşların diliyle insan nefsinin boyutlarını gördüğümüz, kendimizi gördüğümüz anlatılar.

SERÇE KUŞ

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 96

Serçekuş bize; İnsanın itaatini, açgözlülüğünü, acizliğini, merhametini, arayış ve sorgulamasını yani insanı insan yapan tüm olguları; bir gün kendini bir avcının tüfeğinin ucunda bulan ve ölümlerle burun buruna gelen bir Serçekuş ve avcının ekseninden yansıyan okuyucuya. Ayrıca tabiat ve eylemler üzerinden de nasıl bir sorgulama yapılabileceğinin ve düşüneceğinin örneğini veriyor çocuklar için. Bu da bir başka artısı Serçekuş'un. Kitabın bende bıraktığı izlenimi şöyle ifade edebilirim: Durup düşünmek, ihtirassız, telaşsız yaşamak lazım yavaş yavaş. Bu hayat bizim, geçip gidiyor gelmemek üzere ve belki de öyle harikulade şeyleri ıskalıyoruz ki... Sadece bakmak yetmez, görmek elzem. Temaşa edelim. Hayat ayrıntılarda gizli.

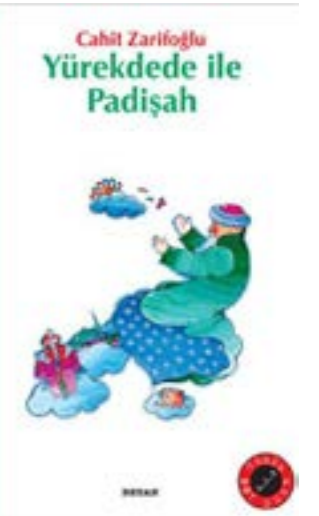

YÜREK DEDE İLE PADİŞAH

YAZAR: Cahit Zarifoğlu
YAYIN: Beyan Yayınları
SAYFA SAYISI: 87

Kitap üç öyküden oluşuyor. Bunlar: Yürek Dede İle Padişah, Hz.Süleymanla Kirpi, Köyümüze Yağdı Karlar. Kitap, etkileyiciydi okumanızı tavsiye ederim. Kısaca öykülere değinmek istiyorum. Yürek Dede İle Padişah Yürek dede ve Ayşe nine gibi insanlar var mı diye düşünüyorsunuz kitabı okurken. İki eş birbirlerine öyle saygılı sevgili ki hayran kaldım. Sevdiği kadına: Cankuşum, dünya ortağım diye konuşuyor Yürek dede.

Aşkın en saf halini gördüm onlarda. İkiside birbirinden merhametli insanlar. Kendi yiyecekleri az ama misafir geldi diye devrelerini kesecek kadar cömertler. Yürek dede isminin hakkını veriyor o kadar yürekli ki konuşmasıyla insanı değerli olduğunu hissettiriyor. Hz. Süleymanla Kirpi Hz. Süleyman bir gün çeşmenin yanında bir kirpiden yüzünü silmek için yumuşak bir şey ister. Kirpide kendi yavrusunu getirir. Hz. Süleymanda hiç olur mu bununla el yüz kurulamak, diye sorar. Kirpide: "Ey Allah'ın Nebisi der, bundan daha sevgili ve daha yumuşak bir şey yok benim için der." Anne kirpinin yüreğindeki merhamet ne kadar büyük dimi yavrusu ona dikenli gelmiyor. Yüreğindeki yumuşacık sevgi ile yavrusunu seviyor. Bu hikayede ki bir alıntı beni benden aldı. "Merhamet olmasaydı, hayat da olmazdı." diye. Yüreklere merhamet ekelim ki, umut tohumları biçilsin. Köyümüze Yağdı Karlar Isınma sorunu yaşayan köylüler imamın bir oyunu ile camiye gelirler. Allah'a odun ile dua ettiklerinde, dışarda oduncularla karşılaşılırlar. Tabi imamın onları camiye nasıl getirdiği konusu gülümseticiydi.

Cimri ve Kundakçı

Cimri, dünya tiyatrosunun klasikleşmiş oyunlarından biri olan Moliere'in kaleme aldığı ve cimriliği hicveden bir komedi eseridir. Oyun, cimriliğin trajikomik boyutlarını ironik bir şekilde işleyerek seyirciyi güldürmeyi hedefler.

Cimri Tiyatrosu'nun oyun yapısı oldukça dikkat çekicidir. Oyun, Argan adlı zengin bir cimrinin çevresinde döner. Argan, sağlık sorunlarına olan takıntısıyla bilinir ve bu takıntısı çevresindekilere de yansır. Hikâye, Argan'ın sağlık endişeleri etrafında gelişirken, diğer karakterlerin de cimriliğin etkileriyle başa çıkma çabalarını gösterir. Oyun, sahneler arasında geçişleri akıcı bir şekilde gerçekleştirirken, esprili diyaloglar ve komik durumlarla seyirciyi güldürmeyi başarır.

Cimri Tiyatrosu'nun başarılı bir oyuncu kadrosuyla sahnelendiği söylenebilir. Oyun, her karakterin belirgin özelliklerini yansıtan bir dizi renkli karakter içerir.

Argan'ın kurnaz hizmetkârı Toinette, cimriliği sorgulayan kızı Angeliqne, kocasının mirasını ele geçirmeye çalışan ikinci karısı Beline gibi karakterler, oyuncuların performanslarıyla canlanır. Bu karakterlerin enerjik ve canlı oyunculukları, seyircinin oyunun komedi unsurlarını tam anlamıyla deneyimlemesini sağlar. Ayrıca, oyuncuların jest ve mimiklerini kullanarak komik sahneleri daha da vurguladıklarını görmek de keyiflidir.

Cimri Tiyatrosu, cimriliği ve bencil davranışları hicveden bir mesaj sunar. Oyun, zenginlik ve maddi değerlerin insanları nasıl değiştirebileceğini ve insan ilişkilerine nasıl zarar verebileceğini ele almaktadır.

Argan'ın sağlık takıntısı, cimriliği ve başkalarının hayatını etkileme isteği, seyirciyeye bu olumsuz davranışların sonuçlarını düşünmeye yönlendirir. Ancak, Cimri Tiyatrosu'nun bazı eleştirilebilecek yönleri de vardır. Örneğin, oyunun bazı sahneleri zaman zaman tekrara düşebilir ve hikaye ilerlemesinde hız kesintisine neden olabilir. Ayrıca, bazı karakterlerin derinliklerinin daha fazla incelenmesi izleyiciye daha fazla bağ kurma imkânı sağlayabilirdi.

Cimri Tiyatrosu, Moliere'in ustalıklarla yazdığı bir komedi eseridir. Oyunun başarılı oyunculuk performansları, komik diyaloglar ve etkileyici mesajı, seyirciyeye unutulmaz bir tiyatro deneyimi sunar. Cimriliği hicveden bu oyunu izlemek, gülmek ve aynı zamanda toplumsal eleştirilere kulak vermek için harika bir fırsattır.

Kundakçı

Oyun, seyirciyi toplumsal meseleleri sorgulamaya ve düşünmeye yönlendiren alışılmadık bir kurguya sahiptir. Toplumun farklı kültürdeki karakterlerin bir araya gelen bir oyun. Sahne tasarımı ve kostüm seçimleri oldukça dikkat çekicidir.

Oyuncu kadrosunun karakterlerle uyuyor. Oyuncular, karakterlerin derinliklerine inerek onları inandırıcı bir şekilde canlandırıyor. Oyun güldürürken düşündürmeyi de başarır. Oyuncuların enerjisi ve seyircilerle olan iletişimi, oyunu canlı tutmuştur.

Kundakçı Tiyatrosu, izleyiciye mesajlar verir. Oyun, günlük hayatta karşılaşılan, adaletsizlikleri ve insanların kendi çıkarları için diğer insanları kullanmalarını yansıtır.

Kundakçı karakteri, toplumun karanlık yönlerini temsil eder ve seyirciyeye gerçeklik ile illüzyon arasındaki ince çizgiyi sorgular.

Kundakçı oyunu bazı seyirciler için tam anlamıyla anlaşılabilir. Ayrıca, oyunun bazı sahnelerinde temponun düşmesi veya anlatımın biraz karışık olması da dikkat çekilebilen bir noktadır. Yani, Kundakçı Tiyatrosu, toplumun yanlış değerlerini ve yanlışlıklarını eleştiren bir tiyatro oyunudur. Oyunun ilginç yapısı, başarılı oyunculuk performansları ve güçlü mesajı, seyirciyi düşünmeye teşvik ederken aynı zamanda eğlendirir. Kundakçı Tiyatrosu, toplumun göz ardı ettiği sorunlara ayna tutarak izleyicilere unutulmaz bir deneyim sunar.

ucette

Ellerim titriyor, vücudum buz kesiyor, nefesim daralıyor, boğazım düğümleniyor, kalbimdeki acı hissi geçmiyor. Ne yaptım, nasıl bu noktaya geldim hiçbir fikrim yok. Tek istediğim şu an olduğum yerde çöküp saatlerce hatta günlerce ağlamak. Devam etmek istiyorum, delicesine, lakin devam edemeyecek kadar yorgunum. Ben Lucette (Luçit'im) çığlık çığlığayım ama sesimi duyan yok. Her seferinde uyuyunca geçecek sanan ama uyanınca hayal kırıklığına uğrayan. Ben Lucette'im, içindeki hayata karşı olan kırgınlığı gözlerine yansıyanlardan. Ben Lucette'im her zaman toparlamayı başaran ama bu sefer toparlayamayacaklardım. Dağıldım, ilk kez dağılmadım ama bu sefer nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Ben Lucette, nasıl toparlayacağını bilmeyen çaresiz bir insanım, tek bir çıkış yolu vardı önümde ama o da acılarım kadar epey bir keskindi...

Sene 2014, soğuk bir ocak ayıydı, yollar karla kaplı, ellerimde aynı kalbim gibi buz tutmuştu. Çaresizdim hem de o kadar çaresizdim ki hiçbir çıkış yolu yoktu. Hiçbir yol beni mutlu sona ulaştırmıyordu çünkü yol yoktu. Ya böyle yaşamaya devam edecektim ya da yaşamayacaktım, tek seçeneğim buydu işte. Saatlerdir annemin mezarının başında ağlıyordum. Dün gece her şeyimi kaybetmişim; annemi...

O kadar ağır bir şeydi ki anlatamam. Zaten hayatı boyunca bir kez bile mutlu olamamış, gül yüzlü annem şimdi de mutlu değildi biliyordum, çünkü onun her şeyi bizdik, Ben ve üç küçük kardeşim. O bizi bırakıp gitmesine mutlu olmasa da ben biraz da mutluydum çünkü o kurtulmuştu tüm bu eziyetlerden ve tüm işkencelerden.

Onun adına mutluydum, bu dünyada hep yaralanmış olan kalbi şimdi belki iyidir. Tanrı acımıştır ona, yaralarını sarmıştır orada mutludur diye kendimi avutuyordum çünkü annemin hep mutlu olmasını dilerdim, en azından bir kerecik kalbi sevinçle dolsun isterdim. Küçük yaşta zorla evlendirilmiş sonra dört çocuk sahibi olmuş, babamdan sürekli dayak yiyen market dışında evden çıkması yasak olan, senelerce küçük bir eve hapsedilmiş, sarhoş babamın ona ve canından çok sevdiği çocuklarına zarar vermesini önlemek için senelerce köle gibi yaşamış bir kadının bir kez olsun mutlu olmasını isterdim. Tabi tek istediğim bu değildi; evime gitmek isterdim kardeşlerime sarılmak isterdim, babam denen o katili öldürmek isterdim. Evet, yanlış duymadınız babam bir katildi hem de annemin katiliydi. Dün gece annemi o öldürmüş, sarhoşmuş, kardeşlerimden birini dövmeye kalkışmış tabi annem her zamanki gibi engel olmaya çalışmış ama bu sefer iş annemin dayak yemesiyle bitmemiş, bu sefer annemin ölmesi ile bitmiş. Ancak babam şu an hapiste değil çünkü onu öldürdüğüne dair kanıt yokmuş, ne bir parmak izi ne de şahit. Kardeşlerim korkusundan hiçbir şey söyleyememişler. Keşke ben olsaydım dedim içimden, olaya şahit olsaydım ve konuşsaydım, baba bile demek istemediğim insanı içeri attırsaydım. Gerçi annemin ölümüne şahit olsaydım neler yaşadım bilemem, muhtemelen ben de babamı öldürmeye kalkışırdım. Şimdi ise aklımda tek bir soru vardı kardeşlerime ne olacaktı? Dediğim gibi benim üç tane ardımda bıraktığım kardeşim vardı; Neroli(neroli), Maurizia(maurizya)ve Miguel(Migel).Nasıl başlarının çaresine bakacaklardı, nasıl karınlarını doyuracaklardı ve en önemlisi babamın işkencelerine nasıl dayanacaklardı. Ben Lucette'im, beş yıl önce bu zindan gibi evden kaçmayı başardım. O zamanlar on dört yaşındaydım ve artık babamın işkencelerine dayanamıyordum. Komşumuz Dante(Dante) yi, bizi en yakın uçakla yurtdışına götürmesi için ikna ettim, zaten o zamanlar birbirimizden hoşlanıyorduk ama babam yüzünden tabi ki görüşemiyorduk. Beraber uçak bileti aldık, annemi ve kardeşlerimi de götürecektim tabi ki, çünkü ben onları nasıl arkamda bıraktım. Ama bıraktım, bırakmak zorunda kaldım. Kaçacağımız gece yavaşça ve sessizce bodrum kat evimizin penceresinden dışarı çıktım, annem tam kardeşimi de kucağına kaldırmış cama uzatıyordu ki babam içeri girmişti işte o an annemin gözlerindeki çaresizliği gördüm, anneme hemen çıkmalarını söyledim ancak çok geçti, içeri girmek istedim annem ve kardeşlerimi kurtarmak istemiştik ancak Dante buna müsaade etmedi, en azından benim kurtulmamı istedi, ben çırpınırken o beni zorla tutup taksiye bindirdi, kollarından kurtulmaya çalışıyordum çırpınıyordum, çığlık atıyordum ama nafile. Babam taksinin peşinden koşarken çoktan sokaktan çıkmıştık. Kalbimde öyle bir boşluk açılmıştı ki sanki bir daha o boşluğu kimse dolduramayacakmış gibiydi ve öylede oldu yıllarca kimse o boşluğu dolduramadı. Ah be annem Cemal Süreyya'nın da dediği gibi "Eğer ki bir yağmur damlası olsaydın onca damlanın arasından seni tutardım çünkü ne yazık ki toprak aldığı geri vermiyor." Senelerce tıpkı bir duygusuz gibi yaşadım, hep kalbimdeki o boşluğu birinin doldurmasını bekledim ancak zaman geçtikçe kalbimdeki o boşluğa sürüklendim, battım, hem de o boşluğun en dibine. Hep darıldım hayatıma, insanlara, kafamdaki susmak bilmeyen seslere, bir şarkıyı saatlerce dinleyip ağlamama neden olan kaderime. İnsanlar hep darılır gerek sevdiği karakteri öldüren yazara gerek sevgisini görmezden gelen insanlara, gerekse geçmişine darılır ama yağmur darılmaz mesela, ne şemsiye açana ne de üstüne basana.

Hep aynıdır yağmur, onu sevene de aynıdır sevmeyene de. Rahatlatır yağmur insanı hani ağlamak isteyip de ağlayamazsın da boğazında düğümler olur ya işte senin yerine ağlar yağmur. Bazen mutlusundur ama yine de yağmur yağar ya işte o yağmur senin susup da ağlayamadıklarına, biriktirdiklerine ağlar. Hep düşünürdüm acaba onca yağmur damlası arasından bende bir yağmur damlası olsaydım ne olurdu diye. Acaba senin üzerine düşen bir damla olabilme şansım var mıydı? Saçlarına düşseydim mesela, akıp gitseydim saç telinden ya da sırtına düşseydim de soğuşumla tüylerin diken diken olsaydı veya eline düşen ilk yağmur damlası olsaydım bu sefer de elini üzerine siler kurutur muydun? Mesela akıtamadığın gözyaşının yerine yüzüne damlasaydım o zaman ne yapardın, ağlamasan bile ağladığımı hissederdin değil mi? Ama durdurma kendini ağla çünkü haykırma haykırma ağlamak yerine kalbine gömdüysen eğer gözyaşlarını, silmezdin yüzündeki su damlasını. Kalbinin en derinine gömdüğün o gözyaşlarını çıkartmak istesen de çıkaramazsın artık ne ailenle kavga ettiğinde ne de ihanete uğradığında. en zoru da budur zaten ağlayamamak ve en acısı da haykırarak ve çığlıklar atarak ağladığın zaman değil içine attığın zamanlardır.

Bazıları hep şöyle der “İçine ata ata patlayacaksın.” Haklılar çünkü erinde sonunda ağlarsın, ihanete uğrarsın, en sevdiğinle kavga edersin, en sevdiğini kaybedersin ya da ağlamazsın ta ki bir melodi duyana kadar o tınıyı duyduğunda saatlerce ağlarsın, ağlama sebebini bilmeyecek kadar yorgunsundur ama ağlarsın işte içindeki zehri dışarı atmış gibi hissedene kadar ağlarsın, oh be dersin sonunda, rahatlırsın, temizlenmiş gibi hissedersin her ne kadar günahkâr olsan da, bazen insan tertemiz hissedebilir.

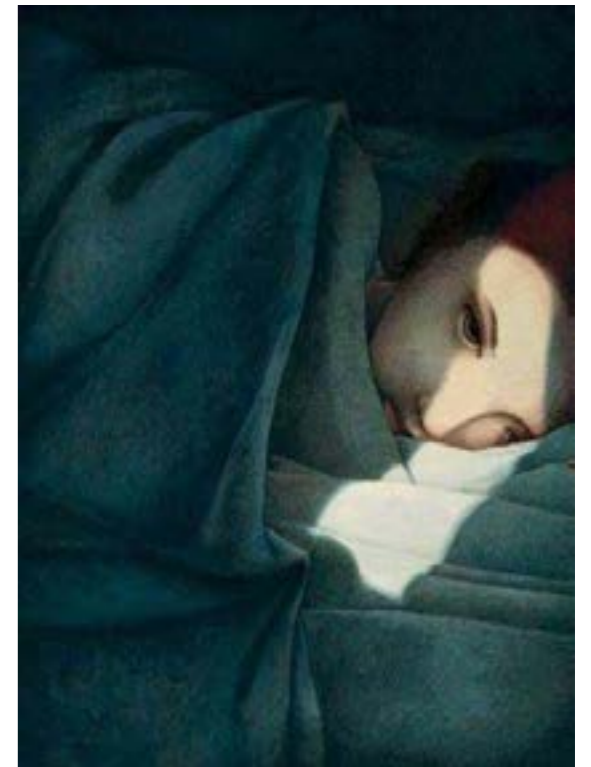
Tıpkı yağmurda ıslanmak gibi veya sessizliği dinlemek gibi. Aslında sessizlik çok şey anlatır bize, kırgınlıklarımızı, yorgunluğumuzu, umutlarımızı, geçmişimizi ama en çok da bana anlatır çünkü zihnimi bile hep kendim gibi susturdum ben, asla müsaade etmedim iç sesimin bile konuşmasına, hep erteledim hep sus dedim sus yoksa dayanamayacağım, yaşadığım şeyleri hatırlatmamasını istedim hep iç sesimin tıpkı kendime yaptığım gibi; ne ben başkasına anlattım acımı ne de o bana anlattı. Acılarım konusunda hep çok sessizdim anlatamazdım kimseye, işte bu yüzden hep acıları hakkında sessiz olan insanlar en gürültülü zihne sahiptirler. Hep zarar verdim kendime hem fiziksel hem de zihinsel olarak ancak çok zihnimde verdiğim zarar acıttı canımı. Zaman geçtikçe değiştim, artık kendimi tanıyamaz oldum, yıllardır susturduğum iç sesim bile tanıyamadı beni, aynaya baktım ve bu ben değilim dedim. Bu ben değilim ve bu sen değilsin, hep sakladın yaralarını, insanlara göstermedin peki ne değişti, neresi ayıptı bir yarayı anlatmanın, herkesin yarası vardır sonuçta gece kadar karanlık aynı zamanda okyanus kadar derin. Kırıcı olmamaya çalıştım hep, ne birine sessiz konuş dedim nede keşke tanışsaydık dedim ne kadar acıttığını bilirim çünkü. Her zaman soğuk davranmamaya çalıştım oysa hayat bana öyle soğuk davrandı ki ne kadar üşüdüğümü bilse hırkasıyla örterdi kalbimi. Bazı zamanlarda çok değersiz hissettin kendini, acınası, gereksiz ve değersiz bir kişi olduğun hissetmek acı verir, bilirim. Ama şunu aklından çıkarma sen bir suyu marketten üç liraya da alabilirsin lüks bir restorandan yirmi liraya da alabilirsin, aslında hepsi sudur ama yerine göre değeri değişir, o yüzden ne zaman değerli olmadığını hissedersen şunu düşün belki de yanlış yerdesindir, belki de başka yerlerde sana değerli hissettirecek biri vardır, belki de hiç görüşme şansınız olmayacaktır ama şunu bil ki illaki sana değer veren biri vardır, bu evrenden de olması gerekmez belki de başka bir evrendedir. Şu an saçmaladığımı düşüneceksiniz belki ama bir düşün neden olmasın ki? Belki de rüyanda gördüğün ve tanımadığın biri sana değer vermiştir, belki de daha önce uykunda başka bir evrene geçtin yani shifting yaptın ve orada gördüğün senin değer verdiğin biri de sana değer veriyordur, belki de dünyanın diğer ucundaki hayran olduğun kişi adını bilmemesine rağmen sana değer veriyordur, neden olmasın ki? Yani şunu unutma ki sana değer veren birileri illa ki vardır. Belki onu hiç göremeyecek, sarılmayacak, acılarını anlatamayacaksın belki ama bunu okuduğunda aklına gelen kişi sana değer veriyor. Bekle ya ne dedim ben az önce acılarını anlatamayacaksın mı dedim? İyi de sen zaten anlatmıyorsun ki. Dalgınsın. Zaten çoğu zaman dalgın olursun ama bu sefer bakışların yere çevrilmiş suyorsun. Gözlerindeki çığlıkları duyabiliyorum oysa günah biçilmiş bir acı gibi susuyorsun. Anlatırsan rahatlırsın belki ama anlatmaya kıyamadığın bir acıydı bu. Defalarca ağlamışsın bu acıya ,ne kadar garip insanoğlu aynı acıya defalarca ağlar ama aynı şakaya defalarca gülmez ama sen gül, komik olmasa bile gül, mutluluğunu erteleme çünkü eğer mutluluğunu ertelersen kaybedeceğin şey kocaman bir hayat olur. Ama yalandan gülme, sahiden gül. Çünkü bazı gülüşler bir şeylerin üzerine sünger çeker.

Bu gülüş ölüm sularında nefes almaya çalışmaktır. Öyle ki bu gülüş, yaşam topraklarında ölümü koklamaktır. Bu sahte gülüşle örttüğün bir şey var içinde biliyordum, adını koyamadığın, kırılmaktan öte parçalanmak gibi. Toplamaya çalıştıkça dağılıyor ve dağılıyorsun. Bir şey var biliyorum, halledemiyorsun, ışığını kaybetmişsin, insanlar seni korkutmaya çalışıyor ancak bilmiyorlar ki ışığını kaybetmiş birini karanlıkla korkutamazsın. Bu yüzden dik dur, üstesinden gelebileceğine inan. Unut demiyorum, istesen de unutamazsın zaten. Geriye dönmek isteme, kötü anılarını düzeltmek isteme, kaybettiğin şansları çok derin bir pişmanlık uğruna geri isteme. Bir şekilde biliyorum ki, her ne yaşanırsa yaşansın geçmişte, öyle olması gerektiği içindi. Aklının sana fısıldadığı şeyi yapma, “yaşadıklarım kadar büyüksün, ölmek için küçük sayılmam” deme, kendini değersiz hissetme, çünkü yüzün bir sanat eseri, gözlerin aydan daha parlak. Biliyorum ellerin ölüm kokuyor, ruhuna zincir vurulmuş fakat şunu bil ki o zincirler senin elinde, kırabilirsin. Yaşam sana verilmiş boş bir sayfaya benzer, onu güzel doldurup doldurmamak senin elinde.

Duygularını bastırma, en olmaz kişiyi bil sev, kendini sevdirmeye çalışma, ben seni bu halinle seviyorum. Ve sakın intihar etme ancak yanlış da anlama beni, intihar etmek kafana silah dayamak veya kendini bir yerden atmak ya da bir avuç hap yutmak değildir.

Sadece intihar kendini bırakmak ve vazgeçmektir. Vazgeçme, bırakma kendini çünkü kimse seni tutmayacak bu yüzden tutunacak şeyler seç kendine, amaçsız yaşama, ister bir evcil hayvanına tutun ister bir sevdiğine, istersen de bir hayali karaktere. Ama tutun çünkü unutma tutunmazsan düşersin. Ben Lucette, karanlık bulutların arasında çakan şimşek gibiyim. Hızlı yandım ve hızlı söndüm, size verdiğim tavsiyelere uyamadım ve şimdi bir kayan yıldız misali tutunamıyorum, kayıp gidiyorum bu hayattan. Tutunamadım, ağacından düşen bir yaprak gibi tutunamadım. Rüzgâr savurdu beni, altüst oldum ve şimdi de toprağa karışmaya gidiyorum. Ben hiçbir zaman hayatımın altüst olmasından korkmadım aslında, çünkü annemin çok sevdiği bir söz vardı ve bana söylerdi “Hayatının altüst olmasından korkma, nereden biliyorsun ki hayatının altının üstünden daha kötü olacağını.” Haklıydı ama benim hayatım için geçerli değildi. Çünkü benim hayatım altı, üstü yoktu. Tıpkı poşete sıkıştırılmış bir elma gibiydim, poşetten kurtulmak istiyordum çünkü çok kısıtlamıştı beni. Sonunda kurtulmuşum poşetten ancak bu sefer yere düşüp parçalanmışım, artık eskisi gibi olamazdım, artık sadece kimsenin yemek istemediği o elmaydım, kimse beni yemedikçe çürüyen bir elma. Mezarda da öyle çürümeyecek miyim zaten? Hayatımı yaşayamadım, zevk alamadım, sevdim ama sevilmedim, dışlandım, korktum, üzüldüm hatta kahroldum, hayat beni oradan oraya savurdu. Gün geldi konuşmak yerine sustum, yaklaşmak yerine mesafe koydum, beklemek yerine unutmanın beni daha az incittiğini öğrendim. Kaç güneş batmıştı içimde bilmiyordum ancak bir daha hiç sabah olmayacak gibiyim. Bir kader, kaç güneş batırır şimdi öğrendim. Düşündüm, hem de sürekli. Delirecek gibi oluyordum bazen. Doğru, çok düşünmek ruh sağlığımı benden alıyordu ancak hiçbir zaman yanılmama izin vermedi. İyileştirdiğim kişiler, beni hasta etti. Tedavisi olmayan bir hastalıktı bu, güven problemi. Güvendiğim kişilerin beni terk edişlerini izledim, dur demedim onlara ama gururumdan değil, kırgınlığımdan. Yağmur gibi olamadım ben asla ve siz de olamazsınız. Herkesin bir kırgınlığı vardır, herkesten sakladığı, anlatmaya ve unutmaya kıyamadığı, kocaman bir hayal kırıklığı. Benim ve bazıların kırgınlığı o kadar büyük ki ellerimize, dizlerimize, kollarımıza yansıyor, kanatıyor, hem de hiç acımadan. Unutmayın, kızgınlık demiyorum çünkü kızgınlık zamanla geçer ancak kırgınlık bir ömür boyu geçmez. Kırgınım ben hayata hem de çok kırgınım. Beni mutlu etmedi, güldürmedi, sevdirmeyi ve en önemlisi yaşatmadı.

Oysa kocaman değil miydi dünya, ne var kıyıda köşede bir yerde yaşasaydım? Yaşamak istiyordum, hem de dolu dolu, seville seville. Dedğim gibi devam etmek istiyordum, hem de delicesine lâkin devam edemeyecek kadar yorgundum. Elimde acılarım kadar keskin bir bıçak, yüreğimde dibine kadar düştüğüm bir boşluk, dilimde sadece bir cümle var “Annem, geliyorum yanına, aç kollarımı”.

KÜTÜPHANELERİ TANIYALIM

Büyük Çamlıca Camii Kütüphanesi

Üsküdar Şemsipaşa Kütüphanesi

Süleymaniye Yazma Eserler Kütüphanesi

Balat Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi

Merkezi

Rami Kütüphanesi

Nevmekan Sahil Kütüphanesi

Üsküdar Şemsipaşa Kütüphanesi

Şemsipaşa Halk Kütüphanesi, Üsküdar'da bulunan kütüphanedir. Bulduğu semtte adını da veren Şemsi Ahmet Paşa tarafından, 1580 yılında Mimar Sinan'a yaptırılan bir yalı camii olan Şemsipaşa külliyesinin medrese kısmında, Reşat Şemsettin Sirer'in Türkiye Cumhuriyeti Milli Eğitim Bakanlığı sırasında, Bakanlar Kurulunun 16/05/1947 tarih ve 3/5836 sayılı kararı ile restorasyonu yapıldıktan sonra, 29 Mayıs 1953 tarihinde faaliyete geçmiştir.

440 m² alanda faaliyet gösteren kütüphanenin 95.000 üyesi (2015), yaklaşık 30.000 eserden yararlanmaktadır. Bunlardan 790 adedi çeşitli dillerde yazılmış yabancı yayındır, ayrıca 86 tane de kitap dışı materyal (ses kasedi, CD, DVD, videokasedi) vardır. Kütüphane 141 adet süreli yayın ve 2 adet günlük gazeteye abonedir.

Büyük Çamlıca Camii Kütüphanesi

Açılışı Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından yapılmıştır. Mimari açıdan Osmanlı-Selçuklu dönemindeki mimari yapılardan örnek almıştır. Bulduğu yerin camii olmasıyla birlikte içinde aynı zamanda müze, sanat galerisi, konferans salonu ve sanat atölyesi yer almaktadır.

44107 kitap bulunmaktadır. Bu kitapları arasında şu kitap türleri de bulunmaktadır 24 ansiklopedi, 1058 Türk hikayesi, 2477 Türk romanı 2157 çocuk edebiyatı ve daha yazamadığımız onlarca kitap türü bulunmaktadır. Kitap dışında CD ve DVD'de bulunur.

Süleymaniye Yazma Eserler Kütüphanesi

Süleymaniye Kütüphanesi, İstanbul'daki Süleymaniye Camii medreselerinde, 1927 yılında kurulmuş olan kütüphane 1. Süleyman'ın oluşturmuş olduğu kütüphane bu kütüphanenin nüvesini oluşturdu. Yazma eser bakımından dünyanın en önemli kütüphaneleri arasındadır.

.Zamanımızda Süleymaniye Kütüphanesi, Türk-İslam kültürünün ana kaynaklarından olan yazma ve Arap harfli eski basma eserleri bünyesinde barındıran, yerli ve yabancı araştırmacılara uluslararası düzeyde hizmet veren bir kuruluş durumundadır.

Balat Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi

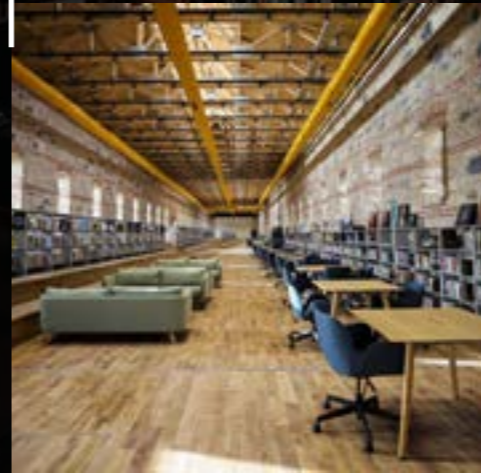

Kadın Eserleri kütüphanesi ve Bilgi Merkezi "Kadınların geçmişini iyi tanımak, bu bilgileri araştırmacılara derli toplu bir şekilde sunmak ve bugünün yazılı belgelerini gelecek nesiller için saklamak" amacıyla, Aslı Davaz, Füsün Akatlı, Füsün Ertuğ-Yaraş, Jale Baysal ve Şirin Tekeli tarafından 1990 yılında kuruldu.

.Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı görsel koleksiyonunda yer alan fotoğraflar, film ve video kayıtları, kadın tarihi yazımına farklı ve çok değerli kaynaklar sunuyor.

Rami Kütüphanesi

ir alt Osmanlı İmparatorluğu döneminde Asâkir-i Mansûre-i Muhammediyye ordusu için inşa edilip 1828 yılında kullanılmaya başlanan ve 1871 yılına kadar askeri amaçlarla kullanılan Rami Kışlası adlı yapıda hizmet verir. Rami Kışlası'nı kütüphaneye dönüştürme fikri İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti çalışmaları sırasında doğmuştur. Kışlanın restorasyonu 2014 yılında başladı, 2023 yılında tamamlandı. Restorasyon sırasında Kışla içinde bulunan ve tahrip edilmiş cami de onararak kullanıma açıldı. Kütüphane, Küresel Sürdürülebilir Turizm Konseyi'nin akreditasyon verdiği bir kuruluş tarafından 30 Aralık 2022'de Sürdürülebilirlik Sertifikası aldı. Kütüphanenin açılış töreni 13 Ocak 2023'te gerçekleşti.

Nevmekan Sahil Kütüphanesi

Kütüphanemiz 100 bin kitap kapasiteli olup, 79.500 basılı, 26 bin elektronik (çevrimiçi) kaynakla kullanıcılarına hizmet vermektedir. Kütüphanemizde Otomasyon Sistemi ve Akıllı Kütüphane Sistemi (RFID) kullanılmaktadır. Kitaplarımız DEWEY Sınıflama Sistemi ile kataloglandırılmıştır.

.Nevmekân Sahil Kütüphanemiz iki kattan oluşmaktadır. Giriş kat kitap kafe hizmeti veren ve çoğunlukla araştırma kitaplarının yer aldığı sesli alandır. Alt kat sessiz alan diye nitelendirdiğimiz ana kütüphane alanı olup, kullanıcıların rahatlıkla ders çalışıp, kitap okuyup ve araştırma yapabildikleri alandır. Bu alanda Türk ve Dünya Edebiyatına ait hikâye, roman, deneme, şiir ve çocuk kitapları yer almaktadır

Şeref Akbaba ve Ay Vakti Dergisi

Şeref Akbaba. Şair. Öğretmen. Akademisyen. Yönetici. Ay Vakti Dergisinin genel yayın yönetmenliğini yapıyor. Dergicilik bir okul mudur? Zorlukları nelerdir? Dergiler neden gereklidir? Genel hatlarıyla dergicilik üzerine söyleşi yapmak üzere Şeref Akbaba hocamızı Ay Vakti dergisinde ziyaret ederek hem duygu ve düşüncelerini hem dualarını aldık.

Ay Vakti dergisini çıkarmaya nasıl karar verdiniz?

Erzurum'da üniversitede öğrenciyken Genç Kuşak dergisi çıkardık dört arkadaşla beraber. İlahiyat Fakültesi'nde okudum. Dergi çıkardığımız o dört arkadaştan üçü şu an kültür sanatta önemli isimler. 1983 yılı tabii. 1980 ihtilalinden hemen sonra, her şey tarumar. Dergilerde yazıyorduk zaten. Ulusal dergilerde ancak dört sayı kendimiz de dergi çıkardık.

Öğretmenlik yıllarımda da İstanbul'da öğretmenlik yaparken öğrenciler etrafımda dolanıp dergi çıkaralım diyorlardı. O zaman onlarla da dergi çıkarmıştık. Aşiyen dergisi uzun zaman çıktı.

Doksanlı yılların sonuna doğru gençlerin gidip gelebileceği bir ocak olsun dedik ve bu dergiyi kurduk. On on beş kişi vardı. Bir kuru heyecanla başladık ki aynı heyecanla devam ediyoruz. Yirmi üç yıl olmuş.

Ay Vakti ismini siz mi koymuştunuz dergiye?

Derginin ismin koyarken etrafımızdaki insanlara sorduk. Kırk elli isim oldu böyle söylenen. Ortak söylenenlere çarpı koydum. Mesela çoğunluk Güneşe Yolculuk olsun artı oldu. Çoğunluk deseydi ki derginin adı Masa olsun, Masa olacaktı. Çoğunluk Ay Vakti olsun dedi. Ben de şairim geceyi seviyorum, bu isim uygun oldu. O günkü şartlarda Ay Vakti diye dergiyi çıkardık. 2000 Ekim ayında katlamalı bir dergi idi. İmkânımız ona yetmişti. Kehribar şiirim vardı bu sayıda. Alaaddin Özdenören söyleşisi yapmıştık.

Halen Kırklareli Üniversitesinde akademisyen olarak görevinize devam ediyorsunuz. Öğretmenlikten emeklisiniz. Okul dergileriyle de ilgilendiniz mi?

Evet. Söylemiştim daha önce de Kadıköy İHL de öğretmenlik yaparken çıkardığımız dergi uzun yıllar devam etti. Adana'da iken de Recep Garip on sayılık bir dergi çıkarmıştı. Destek olmuştu. Öğrencilerin dergicilik yapması çok önemli. Sizler de dergi çıkarmışsınız. Merak gerektirir, ilgili olmak gerekiyor yani. Yol bir maslahat iki. Dost köyüne maslahatsız varılmaz, uğranılmaz. Bir insanla bir hukukumuz var mesela. Uzun zaman görüşmemişiz. Yıllar sonra gidiyorum. O zaman denir dost köyüne maslahatsız varılmaz diye. İki ihtiyacı birden görüyorsunuz.

Kamus namustur der Cemil Meriç. Sizin de kaleminiz kelamınız var, duyduğunuz kelimelerin peşine düşün. Berceste ne bilmiyorum diyelim. Hemen araştıracağım. Sözlüğe gider bakarım hemen. Kelimelerle ilgili de bir tavrımızın olması gerekiyor değil mi? Siz de okul dergisinde yazarak merakınızın peşine düşmüş oldunuz. Bu gelişecek demektir.

Siz ne zaman yazmaya başladınız?

Yazmak bir kabiliyet. Her insan yazamaz tabii. Mektup bile yazamayabilir. Benim yazmam şairliğimle alakalı.

Kalem önce yazmayı öğretti. Arka planı var yazma eyleminin. Okuduklarımızdan, düşüncelerimizden yaşadıklarımızdan etkileniyoruz.

İnsan duygulanınca muhakkak iki satır bir şey yazar saklar.

Mesela ben hanımın babasının şiir yazdığını bilmiyordum. Köylü bir baba diyordum. Üç yüz tane yaklaşık şiir yazmış. Hatta bir iki tanesini Sivas'ta şiirini isteyen birine bestelesin diye vermiş. Çocuklarının annelerine de şiir yazmış. Bir gün ısrar etti çocukları. Annemize yazdığın şiiri oku diye. Okudu. Anneleri, baba şiiri okurken yüzünü örtmüştü sus ayıp diyordu. "Köyüm köyüm güzel köyüm..." gibi dizelerle yazılmış şiirler. Terbiye edilmemiş duygu. Disiplin yok. Bir şairin gölgesinde olmak değil. Belki kendini terbiye etmiş geliştirmiş olsa mısra 1 berceste olacak yazdıkları, öyle.

Ben ise yazı yazmaya çok erken başladım. Erzurum’da yerel bir dergide yayımlandı önceleri. O zaman Maveria dergisi vardı, hedef ve hayalimiz o idi. Sur dergisinde kapaktan yayımlanmıştı ilk şiirim. Bana göre değil aslında. Önümüzü kapatabiliyor böyle şeyler. Çok genç yaşta iyilik olmaya-biliyor yeni yazmaya başlamış gençlere.

Maveria’da Cahit Zarifoğlu yazmaya devam et demişti. Deneme yazmaya devam ettim. Yunus olmak, Mehmet Akif olmak kolay değildir. Hece ile aruzla yazılar. Sezai Karakoç serbest şiir başladı. Biz de serbest şiirle yol aldık.

Bugün bilinip tanınıp yarına kalmamak değil isteğimiz. Bunlar fecr- i kazip. Sanattır, sanatçıdır üretir. O yazılanlar şiir olsun, sanat olsun kalıcıdır. Liseden itibaren okumaya yazmaya devam ediyoruz ama hala kitaba açız. Okumak, yazmak güzeldir. Beslenmek lazım. Nitelikli okumak, her şeyi ve hayatı okumak gerekir.

Dergi çıkarmanın zorlukları neler?

Konsept var, usul üslup oluşuyor zamanla. Çalışmaları iki kapak arasına getirmek işi zor bir iş. Derginin basılması, dağıtılması tanıtılması vs işleri var tabii. Onlardan ziyade düşünce, gönül, nitelik özgünlük tarafı zor.

Yazar şair konusunda dergimizde sıkıntı yok. Sorumluluk adına bir zorluk var. Bir yüzümüz topluma, yazarlara ehli kaleme bakıyor. Duygu tarafımız olmasa daha iyi olabilir. Analitik düşünen insanlar için belki böyle bir iş, bir derginin başında olmak daha kolay olabilir. Ancak siz şair yönü olan duygusal bir insansınız. Herkese imkân sunmak istiyorsunuz ama olmuyor ve üzülebiliyorsunuz. Burası bir ocak. Kendi küllerinden doğdu büyüdü. Buraların fonksiyonu siyasetin yaptığı gibi değil. Oralar kalabalıktır. Burada insan olmak olgunlaşmak herkesin talip olabileceği bir şey değil zaten. Zorlukları çok ancak o zorluklardan güzellikler hâsıl oluyor. Ona bakmak gerek.

Bizim bugün burada sizinle böyle bir söyleşi gerçekleştirmemiz de Ay Vakti dergisinin yirmi üç yıllık varlığındandır. Bize kattığınız değerler ve ilham için teşekkür ederiz. Ay Vakti dergisinin ilk sayısında yer alan Kehribar şiiriniz için de ayrıca minnettarız.

Kehribar

Anam da yar, babam da yar, göğsümde yar
Anıldım gece on iki
Hilal kaşlarını çatmış atlasın
Dalga dalga serap
Sicim sicim yağmur
Papatya çiçeği ve mor menekşe
Konaklamış gözlerinde kehribar

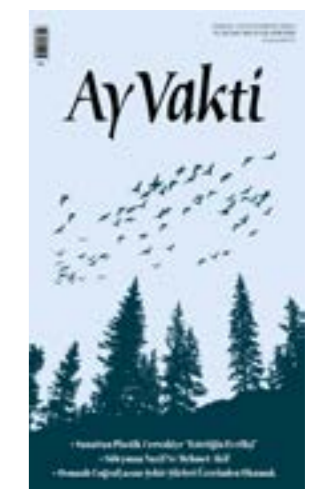
Kaç renge büründüm bilemiyorum
Ağardım beyaz
Göz açtım yeşil
Samyeli vurdu göz bebeklerimi
Sıcak akşamıdır samyeli
Fizahına tutuldum kehribar

Aynada ben yokum
Gölgeme tırmanma ay ışığı
Yolcular son gözde
Ekin tarlasında gelincik otu
Emekliyorum işte ham hayal
Yürüyüşe devam kehribar

Sesinde yalnızlığın destanı
Çam yarılmış akşamlarda sersefil
Anlamasam neye yarar anladıkların
Bakmasam neye yarar baktıkların
Tutulduysam mecnunum
Yandıysan leyla
Yılan hikayesi türkün kehribar

Mavi beyaz siyah beyaz kehribar
Gece beyaz gündüz beyaz kehribar
Şarkı beyaz martı beyaz kehribar
Sorgu beyaz korku beyaz kehribar
Aşk urganı serde beyaz kehribar
Zifiriyim nerde beyaz kehribar

Şeref Akbaba

MARTILAR

Şuranur Daş

Bir şehirdir ki bu kalabalığım içinde yalnız kalmışlarla dolu,
Umudu hırpalayıp yakıp geçer sağı solu
Bir şehirdir ki bu yalnız denizlerinde alırım soluğu
Yalnız martılar yalnız onlar hatırlatır bana umudu

Bir şehirdir ki bu ne yazı kışı belli ne soğuğu
Günden güne kalbimi oydu, tıpkı suyun oyması gibi oyuğu
Bir şehirdir ki bu söylemek gerekirse doğruyu
İçimdeki hüznün iftirasını attım haksızlığa mahkum ettim İstanbul'u

Sevmediğim şehir bu şehir, İstanbul değildi
Cahit'in dediği gibi içimdeki hoşçakal ülkemdi
Yoksa Necip Fazıl'ın canı vatani da vatani
Bende nasıl olurdu kötü bir anı ?

HAYAT HER ZAMAN İSTEDİĞİN GİBİ GİTMEZ

Rabia Cansu ARABUL

-Beni hiç bırakmayacaksın değil mi Argın?
-O nasıl soru Gece, tabii ki hiç bırakmayacağım, sürekli şu soruyu soruyorsun artık kırılıyorum.
-Özür dilerim, tamam biliyorum zaten beni bırakmayacağını.
Gece ve Argın'ın bu konuşmasının üzerinden tam on sekiz yıl geçti fakat olayalar Argın'ın dediği gibi olmadı. Hayat her zaman istediğin gibi gidecek diye bir şey yok. İllaki yaşadığınız süre boyunca hayatınızda kötü şeyeler olacak. Fakat bu kötülükler Argın gittiğinden beri hiç peşini bırakmadı. İlk önce Argın, sonra Murat Bey yani Gece'nin babası şimdi de sanırım bu hayattan kendisi gidecekti. Gece birkaç saat önce hastaneye gitmiş, şimdi de etrafına boş boş bakıyordu. Biraydır süren baş ağrıları ve baş dönmeleriyle hastaneye gitmiş sadece ilaç alıp eve dönmeyi beklerken her şey bir anda gelişmiş ve beyinde tümör olduğunu öğrenmişti. Ölüm riskinin olduğunu söylemişlerdi doktorlar. Gece, ölme ihtimalinin olduğunu öğrenince hiç ama hiç üzülmemiş hatta biraz da sevinmişti. Yahut tek üzüldüğü şey annesin onsuz yapamayacağını bilmesiydi. Banu Hanım ilk çok sevdiği hayat arkadaşını şimdi de kızını kaybetme olasılığının olması bir insana en çok acı veren şeydi. Gözyaşları kurumuş artık akıyordu. Bunları düşünürken annesi odasının kapısını çalmış ve odaya girmişti, gözü yaşlı annesini gören Gece, kurumuş olan gözleri tekrardan akmaya başlamıştı. Annesi hemen gitti kızına sarıldı, birkaç dakika böyle kaldıktan sonra kapı zili üst üste çalmaya başlayınca ikisi de korkmuştu. Çünkü Gece'nin peşinde tam üç yıldır bir tane adam vardı. Bu kişi canı sıkılınca kapılarına gelir, kapıyı yumruklayıp bir şeyler der polis gelince ortadan kaybolurdu. Gece'yi birkaç kere taciz etmiş fakat hiçbir şekilde tutuklu yargılanmamıştı. Tutuklu olması için illaki Gece'yi öldürüp kenara atması gerekir, tutuklu dediğim bir üç yıl yatar sonra hapisten kurtulurdu. Banu Hanım eline sopa almış kapıya doğru ilerlerken Gece de telefonundan polisin numarasını tuşluyordu. Neyse ki gelen kişi adam değildi, kuzeni ve teyzesiydi. Banu Hanım derince oh çekip kızına durmasını söylemişti. Kapıyı açmış ve yeğeninin kafasına bir şaplak atmış ve ona kızmıştı.
-Size kaç kere diyeceğim şu kapıyı düzgün bir şekilde çalın. Ödümüzü kopardınız.
-Ne yapıyorsun teyze ya canım acıdı. Hem sizin gözleriniz niye kızarık, ağladınız mı?
-Hayır, ne alakası var niye ağlatalım, demişti Gece beyinde tümör olduğunu şimdilik kimseye söylemek istemiyordu. Kimsenin ona acıyarak bakmasını istemiyordu. Annesi söylemesi konusunda ısrar etmiş ama sonra kızını üzmemek için ısrar etmemişti.
-Neyse ya bizi içeri almıyor musunuz? Ayakta kaldık, Melis'in bu dediğine herkes kıkırdamış sonra onu içeri davet etmişti. Melis direk kuzeninin koluna girmiş Gece'yi odaya çekiştirmeye çalışmıştı. Melis'in annesi Sevda Hanım;
-Kızım bıraksana kızın kolunu, canını yakacaksın.
- Ne alakası var anne benim kuzenim taş gibidir taş, hiç bir şey olmaz ona.
-He aynen kuzen ben zaten ölümsüzüm. Kafama taş yağsa yine ölmem, bu dediği şeyden sonra annesine bakmış, Banu Hanımın gözlerinin dolduğunu görmüştü.
Annesi gizlice gözlerini silerek;
-Hadi gidin siz odaya biz de teyzenle çay yapıp biraz dedikodu yapalım, annesinin bu dediği şeyle kahkaha atmış ve odaya gitmişti.

Size söylemiş miydum annesi tam bir dedikodu kraliçesidir, herkesle ilgili konuşur sonra ‘Aman bize ne ya!’ der. Melis odaya girer girmez kapıyı kilitlemiş yatağa oturup konuşmaya başlamıştı. “Kızım yeni biriyle konuşmaya başladım. Bir tane de arkadaşı var onu sana yapalım mı?” Gece hemen cevap vermiş. “ Ben sana Argın’dan başka kimseyle sevgili olmam demedim mi daha ne uzatıyorsun.” Melis kuzenin bu dediğine iç çekmiş ve göz devirmişti.

Kimse Gece’yi anlamıyordu anlayamazdı da Gece’nin ilk erkek arkadaşı Argın’dı hatta en çok konuştuğu kişi de oydu. Gece’nin sosyalleşmesine yardımcı olmuştu. Birkaç saat daha konuşmuşlar ondan sonra annesi Gece’yi yarın hastaneye götüreceği için onları evden nazik(!) bir dille göndermişti.

-Anne yarınki doktorun kim olduğunu biliyor musun?

-Hayır, annecim doktor sadece kliniğe gidin ve danışmaya benim adımlı söyleyin dedi. Bende seninle birlikte öğreneceğim. Hadi güzelce dinlen yarın uzun bir gün olacak.

-İyi geceler anne rüyanda ailemizi gör.

-İyi geceler bebeğim seni seviyorum, dedi Banu Hanım kızının alnından öpmüş ve odadan çıkmıştı. Gece yirmi beş yaşında olmasına rağmen onu küçük bebeği gibi görüyordu annesi. Kızı şu yaşına kadar çok acı çekmiş canı çok yanmıştı. Yedi yaşına kadar her şey iyi gitmiş ama Argın ve ailesi gittiğinden bu yana mahvolmuştu hayatı. Şimdi size ne olduğunu anlatayım; On sekiz yıl önce:

“Gece heyecanlı bir şekilde yan tarafta ki eve yani Argınların evine zile basmıştı. Normalde ilk zile basışında kapı açılırken şimdi üst üste basarken açılmıyordu. Üzülerek evine geri dönmüş ve annesine sormaya gitmişti. Annesi ve Gülsüm Hanım’ın yani Argın’ın annesinin bütün mahalleden haberi olurdu. Koşarak mutfaka gitti ama annesini ağlarken görmeyi beklemiyordu. Banu Hanım kızını görünce daha çok ağlamaya başlamış koşarak odasına gitmişti babası Murat Bey de arkasından. Gece şok olmuş ve annesine bir şey olduğunu düşünerek üzülmüştü. Banu Hanım odasına gittiğinde konuşmaya başladı.

-Murat eğer Gece, Argın’ın gittiğini duyarsa çok üzülür. Baksan ondan başka kimseyle konuşmuyor.

-Bir şey olmaz bizim kızımız akıllıdır çok kafasına takmaz merak etme tatlım.

Murat Bey yanılmıştı kızları bu olanları öğrenince çok üzülmüş kendini odaya kapatmıştı, kuzeni Melis hariç kimseyle konuşmuyordu. Büyüdüğünde unuttur diye düşünmüşlerdi fakat Gece’nin durumu daha da kötüleşmiş ve üst üste intihar denemeleri bile yapmıştı. En son tekrar intihar etmeye çalışırken babasının kalbi buna daha dayanmamış ve oracıkta son nefesini vermişti.”

Şimdiki zaman:

Gece ve Banu Hanım yıllarca tedavi görmüş düzelmeye başladıklarında şimdi de tümör işi çıkmıştı başlarına. Ama Gece kendine söz vermişti annesini bir daha bu kadar üzmeyecek güçlü kalacaktı. Sabahleyin erkenden kalkmışlar kahvaltılarını yapmış ve taksiye binip doktorun verdiği adresi doğru gittiler. Klinik hastaneye benzemeyip eve benziyordu Banu Hanım bir an tereddüt edip adrese tekrar bakmıştı fakat doğru yerdı. Gece’nin heyecandan midesi bulanıyordu, içinde bir his vardı ama ne hissi olduğunu çözemiyordu. Yavaş yavaş kliniğe giriş yapmışlar ve danışmaya gidip doktorun adımlı söylemişlerdi. Danışman gülümseyip beklemelerini söylemiş, şimdi tanışacakları doktorun odasına girmişti. Bir süre sonra odadan çıkmışve seslenmişti;

-Buyurun Gece Hanım, Argın Bey sizi bekliyor.

Gece duyduğu isimle şok geçirmiş ve yerinde kalakalmıştı. Annesi ve danışman ona sesleniyordu ama Gece onları duymuyordu, en son gördüğü yüzü olgunlaşmış ama tanıdık yüz son nokta olmuş. Gece yere yığılmıştı. Herkes Gece’nin uyanmasını beklerken Banu Hanım ve Argın konuşmaya başladı;

-Ben böyle bayılacağını bilseydim önceden söylerdim. Seni şimdi böyle uğraştırdık.

-Ne uğraşması Banu teyze benim bilmem lazımdı, on sekiz yıl önce ortadan kaybolup şimdi karşısına çıkar-sam böyle olur. Sen onu bunu boş ver de siz tümör olduğunu ne zaman öğrendiniz onu söyle.

-Geçen gün öğrendik. Zaten daha yeni düzelmeye başlamıştı şimdi yine kendine bir şey yapar diye korkuyorum, bunu derken bir anda. Gece konuşmaya başlayınca ikisi de ürktü. “Kendime bir şey yapmayacağım anne seni tekrardan üzmem.” Bir saniye susmuş ve Argın’a bakmıştı. Argın’ın başı eğikti, çünkü uzun zaman önceburadaydı fakat Gece’nin karşısına gelme cesareti kendinde bulamamıştı. “Sen ne zamandan beri buradasın?” “Üç yıldır.” Argın bunu deyince Gece sinirlenmiş ve sedyeden kalkıp odadan çıkmış ve klinikten çıkmıştı, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Argın tam Gece’nin peşinden gidecekti ki Banu Hanım kolumdan tuttu. “Biraz zaman ver sinirlenmesi normal o kadar yıl sonra karşısına çıkınca sana direk sarılmasını beklemiyordun herhalde.” “Ama tümör hakkında konuşmamız gerekiyor tümör çok büyük her an bir damarına baskı uygulayıp onu bir yerde bayılabilir.” “Sana biraz bekle dedim.

Hiçbir şey olmayacak benim kızıma birkaç saat bekle o kadar yıl beklediysen şimdi de beklersin.” “Beklerim, beklerim...”

Gece sokağa çıkıp telefonunu açmış haritadan en yakın sahili aramıştı, buranın evine çok uzak olmadığını anladı çünkü hep gittiği sahili gösteriyordu. Hızlıca yürümeye başladı, çok sinirlenmişti madem dönmüştü hemen yanına gelmeliydi. Gece onu özlemişti, ama biraz soğuk davranması lazımdı hemen gidip onun boynuna atlayamazdı. O gururlu bir kızdı aynı babasına çekmişti. Üç saat boş boş sahilde oturduktan sonra babasının yanına mezarlığa gitmesi lazımdı. Çiçek alması lazımdı ama annesi hep yanında olduğu için hiç para taşımazdı. Şimdilik boş verip hemen babasının yanına gitmeye başladı, mezarlık Gece’yi ürkütmezdi aksine buraya geldiğinden mutlu olmuştu. Sonuçta herkesin en son geleceği yer burasıydı korkmaya gerek yoktu. Babasının mezarlığına gelince içi bir anda huzur dolmuştu. Her gelmesinde olurdu bu şey babasının ona sarıldığını hissedirdi. Sonra babasıyla konuşmaya başladı, “ Babacım, yanına gelemedim özür dilerim hastane işlerim vardı da üzüleceksin biliyorum ama beynimde tümör çıktı ve çok büyükmüş.

Ölme ihtimalim var ama ben üzülüyorum sonuçta senin yanına geleceğim. Ama annem ölürsem dayanamaz. Beni çok seviyor seni de çok özledi hep ağlıyor ama bana hiç belli etmiyor ben onu görüyorum o farkında değil. Neyse, şimdi de sana güzel haberim var Argın gelmiş hatta o benim doktorum, kesin beni iyileştirecek be biz evleneceğiz. Sen şimdi böyle dedim diye kıskanma seni ben çok seviyorum keşke Argın’ın geleceğini bilseydim, seni üzmez kalp krizi geçirtmezdim. İyi ki o gün rüyama gelip beni affettiğini söyledin.” Gece ağlamasını tutamamış ve gözyaşları akmaya başlamıştı fakat hemen gözyaşlarını silmişti babası sevmezdi onu ağlarken görmeyi. Biraz susup konuşmaya devam etti. “Tekrar söylüyorum baba, iyi ki geldin rüyama yoksa ben hep kendimi suçlardım. Biraz daha kalmak istiyorum ama hava kararmaya başladı hemen eve gideyim.” Gece babasının mezar taşını öpmüş ondan sonra ruhuna bir Fatiha suresi okuyup mezardan ayrılmıştı. Hızlıca eve gitmesi lazımdı yoksa o adam gelip yine Gece’ye dokunabilirdi diye düşünürken karşısına o adam çıkmıştı o an şom ağızlı olduğunu anladı. Adam Gece’yi görünce hemen tanıdı ve üzerine doğru gelmeye başladı. Gece hemen koşmaya başlamıştı ki adam onu yakalayıp anında dokunmaya başlamıştı. Gece,

-Ne olur beni bırak ben sana ne yaptım Allah aşkına lütfen başım dönüyor zaten para alan istiyorsan cebimden al ama beni bırak lütfen. Gece’nin gerçekten başı dönüyordu aslında adama bir şeyler yapabilirdi ama elini hareket ettiremiyordu.

Tam ümidi kesmişken üstündeki ağırlık bir anda hafifleyince ne olduğunu anlayamadı. Gözünü açtığında Argın’ı görünce çok mutlu olmuştu biliyordu okendisini kurtaracak ve evleneceklerdi. Argın adamın yüzünü tamamen dağıtmıştı ki polis siren sesi gelince artık durması gerektiğini anlamıştı. Polisler adamı götürürken Argın hemen Gece’yi kucağına almış ve kliniğine getirmişti. O an yine akıyla gurur duymuştu. Gece’yi sedyeye yatırmış ona su falan içirmişti. Gece kendine geldiğine direk Argın’a sarılmış ve kokusunu içine çekmişti, kokusu hala baş döndürücüydü.

-Çok teşekkür ederim Argın sen olmasaydım adama beni oracıkta öldürürdün.

-Korkma güzelim, artık ben varım seni hep koruyacağım ve o beyninde ki tümörü de öldüreceğim.

-Biliyorum sen beni iyileştireceksin ve çok mutlu yaşayacağız.

Gece ve Argın biraz sohbet etmiş ve sonradan Argın, Gece’yi evine bırakmıştı. Gece, olan her şeyi annesine anlatmıştı.

Artık çok mutlulardı ve umutlulardı Gece iyileşeceğine inanıyordu, hemen odasına gidip pijamasını giymiş hemen sabah olması için yatmıştı. Ama içini bir anda huzursuzluk dolmuştu. Gece kalktığında başı çok kötü ağrıyor ve dönüyordu tam annesine seslenmek için ağzını açmıştı ki ağzından bir anda kan boşalmıştı. Çok korkmuştu ama bir anda karşısında babasını görünce korkusu azalmıştı.

-Kızım, sen yanıma gelmek isteyince ben de seni yanıma alamaya karar verdim, gelmek istiyor musun?

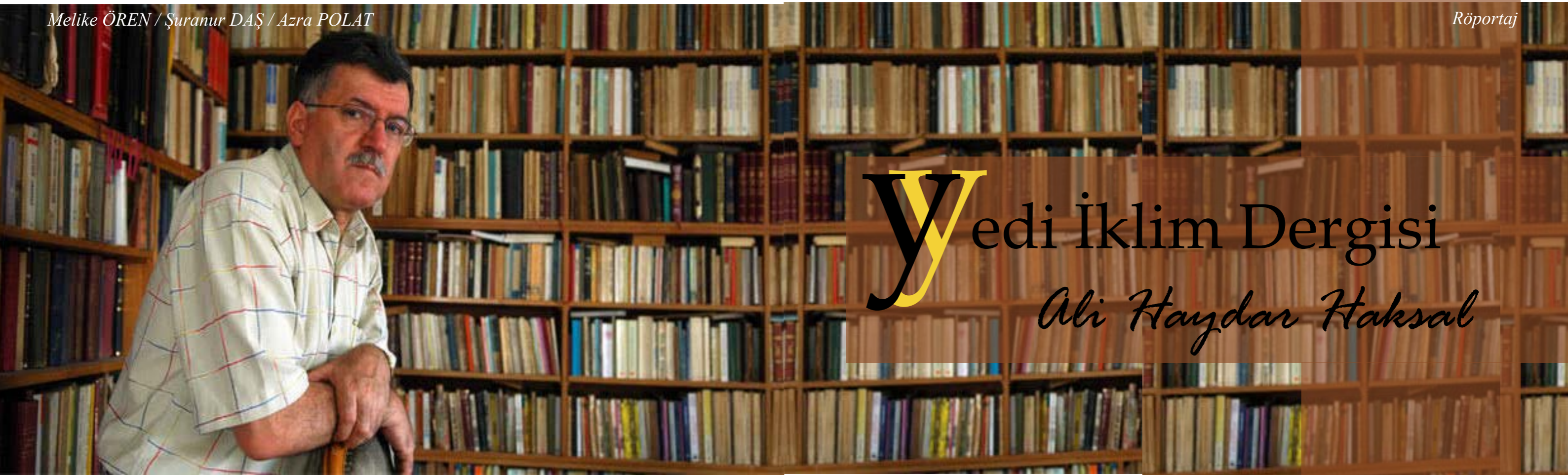
-Tabii ki baba seni çok özledim. Ama annem ve Argın ne olacak?

-Annen de yanımıza gelecek yakında merak etme Argın seni eğer çok seviyorsa yanına gelmeye çalışır merak etme hadi şimdi elimi tut.

Gece hiç düşünmeden babasının elini tuttu babası elini tutunca Gece’nin acısı ortadan kaybolmuştu. Huzur içinde yatağında son nefesini verdi.

Şimdi diğerlerin ne oldu merak edeceksiniz. Murat Beyin dediği gibi Banu Hanım çok geçmeden kızının ve kocasının yanına gelmişti. Argın’a gelirse şimdi acı çekme sırası ondaydı. İlk başta dediğim gibi hayat her zaman istediğiniz bir şekilde gitmez.

Ve Argın’a ne olmuştu?

Yedi İklim Dergisi

Ali Haydar Haksal

Yedi İklim Dergisi uzun soluklu bir dergi. Ali Haydar Haksal derginin genel yayın yönetmeni ve biz onun tecrübelerinden faydalanmak istiyoruz.

Bize okuma yazma serüveninizi anlatabilir misiniz?

İlkokul ikinci veya üçüncü sınıftaydım. Öğretmenim beni kitapçıya götürdü. Sürgün olarak gelmişti bizim oralara. İlkokulda kitap okumaya alıştım. Sezai Karakoç'un kitaplarını okumaya başladım. Ruhun Dirilişi, Ruh Burkuntularından Hikâyeler vb. çok güzel kitaplar okuyordum. Kitapçıya alıştım, oradan hiç çıkmak istemiyordum.

Nuri Pakdil'in Batı Notları ve Biat kitaplarını aldığımı hatırlıyorum. Edebiyat dergisi yayınlarını görünce Nuri Bey'e bir mektup yazdım. Burada kitaplarınızı aldım ancak derginiz burada yok, nereden alabilirim dergiyi diye. Bizim dergi Ticaret Lisesi'nde edebiyat öğretmeni Veli Sarıkamış'a gidiyor, oradan alabilirsin, demişti. Bunlar benim için dönüm noktası oldu. Her ay gittim ve hocadan dergi aldım. Genel okumalarla okudum devamlı. Sağ sol çatışması çoktu o zaman. İnsanlar birbirlerini öldürüyordu. O ortamlara girmedim. Yaşar Kemal, Bekir Yıldız, Maksim Gorki, Dostoyevski, Tolstoy, Knut Hamsun, Balzac okudum. Yirmi beş yaşına kadar köydeydim tabi. Hep okumakla geçti o yıllarım.

İlkokuldan sonra okula beş yıl ara verdim. Dedem ve babam çok genç yaşta öldü, öğretmenimdi onlar. Bir annem vardı, bir de biz vardık. Başka kimse yok. Ne dede ne babaanne ne amca ne hala kimse yok. Bir annem, bir biz. Dedemin talebeleri vardı onlar bize yardım gönderiyordu. Dedemin İstanbul'da bir talebesi vardı, bu çocuğu imam hatibe gönderin dedi. Beni Elazığ İmam Hatip Okuluna verdiler. İyi ki imam hatip okuluna gittim. Yoksa o yıllarda öğretmen okuluna, ortaokula gidenler Marksist oluyordu. Beş yıl önce başka bir okula gitmiş olsaydım ben de Marksist olurum. Ağabeyim ortaokula gitti, iyi bir sosyalist oldu.

Lise yıllarınızı da anlatabilir misiniz o halde?

İmam hatip okulunda okuyunca çevremi ve ailemi etkilemeye başladım. Solculardan devrimcilerden ülkücülerden tehditler aldım ancak hiç aldırış etmedim. Sonradan helalleştik onlarla da ancak o yıllar da öyleydi.

Okul kütüphanesinden toplumcu gerçekçi eserleri okuyordum, onların anlattıkları köylü ile biz bir değildik. O sıralarda Diriliş dergisini tanıdım. Bizim ruhumuza hitap ettiğini gördüm. Sezai Karakoç merkezli devam ettim okumalarım.

Bize kitaplar konusunda neler tavsiye edersiniz?

Bütün eserleri okuyabildiğiniz kadar okuyun. Yani o size bir bakış sağlamış olur. Dünyaya nasıl bakmamız gerektiğini sağlamış olur. Buna çok özen gösterin. Ondan sonra da ne okursanız okuyun. Cahit Zarifoğlu, Rasim Özdenören, Erdem Bayazıt, Alaettin Özdenören, o diriliş ekolü dediğimiz düşüncenin yazarlarına ağırlık verin. Ondan sonra işte Hasan Aycın, Osman Bayraktar, Ebubekir Eroğlu, Cemal Şakar yani akıp geliyor böyle, çok sayıda yazar var.

Yedi İklim'in ana çizgisi Mehmet Akif'in Sırat-i Müstakim dergisi, Sebülürreşâd ve ondan sonra Maverâ. Bu dergilerden sonra aynı çizgide Yedi İklim'i çıkarmaya başladık. Rahmetli Cahit Bey de bizimle birlikte dergisinden ayrıldı. Üç ay dört ay birlikte olduk, ağır bir hastalığa yakalandı ve çok kısa sürede de rahmetli oldu. Şimdi aynı çizdiyi devam ettiren dergilerden birisi Hece dergisidir, düşünce bağlamında Ay vakti ile Birnoktayı da dahil edebiliriz.

Yedi İklim kütüphanesinin nasıl oluştuğunu da anlatabilir misiniz?

Bana okulun kütüphanesi yetmemeye başlayınca elime geçen bütün paralarla kitap almaya başladım. Çok kitap birikti. Rahmetli dedemin de kitapları vardı vasiyeti olmuş demiş ki kitaplarımı dağıtmayın, çocuklardan biri bunlara sahip çıkar. Köy yerinde bin cilt kadar kitabı vardı dedemin, onların arasında büyüdük. Şimdi burada, bu kütüphanede kırk bin cilt kitap var yani kırk binin üzerinde tam sayı henüz ortaya çıkmadı. Otuz beş bini kâğıda geçti. Geçmeyenler daha çok. Bin beş yüz çeşit dergi var. Dergilerin adet olarak ön yedi bini kâğıda geçti. Yani çok okuyorum ben hâlâ çok okuyorum, olmadan vermek Allaha mahsus.

Şimdi siz eğer şiir, deneme, öykü yazmak isterseniz Cahit Zarifoğlu okuyun. Anton Çehov'un ironik öykülerini okuyabilirsiniz. Onun çok çarpıcı, insanı çok etkileyen Memurun Ölümü diye öyküsü var defalarca okumuşumdur. Belki on defa belki yirmi defa okumuşumdur ama o insana bir bakış getiriyor. Sizin ufkunuzu açıyor yani hayal gücünüzü açıyor.

Siz önce öykü mü yazıyordunuz? Şiir yazmaya ne zaman başladınız?

Mavera'ya öykü göndermiştim. Cahit Zarifoğlu'ndan bir mektup geldi. Senin öykülerini yayınlayacağız diye. Rasim Bey öykülerimi çok beğenmiş. Cahit Bey ile önceleri mektuplaştık sonra İstanbul'a taşındı, ailece görüşüyorduk.

Şiirsel bir üslubum vardı. Bundan on iki yıl önce ağır bir hastalık geçirdim. O zaman tasavvufi metinler okudum ve yeniden şiir doğdu bende. Tasavvuf şiiri çok güzel besliyor. Şiir kitaplarımız da çıkıyor bir yandan. Sesim Bana Yetmiyor' dan sonra da hazır şiir kitabı dosyalarım var.

Fuar vesilesiyle Elazığ'da olduğunuzu biliyorduk. Yeni döndünüz. Şimdilerde neler yapıyorsunuz?

Evet. Söyleşilere davet edildiğimizde icabet etmeye çalışıyoruz. Kahramanmaraş'a gittim oradan. Burada Yedi İklim de haftalık toplantılarımız oluyor. Yedi İklim bir ocak. Buradan yetişen şair ve yazarlarımız kalıcı. Özgün eserler okuyor ve yeni özgün eserler ortaya çıkıyor.

Bize de nasıl bir yol izlememiz gerektiği konusunda neler söylersiniz?

Bir kere çok okumanız gerekiyor. Değişik şeylerden beslenmeniz gerekiyor. Bunları yaparken de ufak böyle günlük defter tutun, notlar alın. Yani benim şimdi o alışkanlığım devam ediyor. Öteden beri benim bir alışkanlığım vardır, notlar alırım mutlaka. Gözlem yapmak çok önemlidir. Gözlem yapın. Önemli olan okurun kendi zihninde o öyküyü devam ettirmesi, yeni bir öykü yazması veya yeni öykünün devamını kendisi yazması. Yani öyküyü getirip orada sonuçlandırıp bitirince artık bir anlamı kalmaz. Sait Faik'in dediği gibi öykü duvarda değil. İnsanların arasında olmak gerekiyor.

Sarıldığım Soğuk Bir Ceset öykümün doğuşunu anlatayım size. Biz ticarete başladığımız zaman benim de eski çalıştığım yerde bir avukat hanım vardı, stajyerdi orada. Sonra biz işe başlayınca işlerimizi de ona verdik. Benim de o ara kızım bir hastalığa yakalandı, kanser hastalığı. Alabora oldum diyeyim. Moralim de çok bozuk. İş yerine doğru geliyordu ben de böyle geldim. Geldi, ya dedi üzüldüm geçmiş olsun. İşte sonra sağ olsun bir öneride bulundu. Bostancı'da birisi bitkisel ilaçlar yapıyormuş, ona gönderdi. Gittik o ilaçları aldık. Benim kızım şifa buldu. Şimdi otuz dokuz yaşında. Çocukları var.

Sana bir olay anlatayım bir müvekkilim var onunla ilgili, belki işine yarar öykü yazarsın dedi. Şimdi müvekkili bir Rum Hanım imiş. Beyoğlu civarında daha çok Rumlar, Ermeniler, Yahudiler varmış. Rus devrimi olunca beyaz Ruslar da gelmişler buralara yerleşmişler falan. Şimdi o Rum kadın çok güzelmiş daha evlenmemiş ve o Beyaz Ruslardan biri âşık olmuş. Tabi kadın yüz vermemiş, yüz vermeyince aynı ortamda da eğleniyorlar- eğlenirken işte onun içeceğine bir şeyler karıştırmış, kadına gitmiş sahip olmuş. Sonra çok kıskanç da bir adammış. Kadına nefes aldırıyor, evden çıkarmıyor. İki tane de çocuğu olmuş zamanla. Bizim oradaki Müslüman komşularda balkondan ekmek veriyorlar yemek, yapıyorlar bir şeyler veriyorlar bir yolunu buluyor kadın ve Yunanistan'a gidip boşanma davası açıyor. Bir kadını nasıl yazabilirim diye düşünerek kadın yönünden bakarak yazabildim öyküyü.

Söz kalabalığından kaçmak ve iyi gözlem yaparak güzel bir üslup yakalayıp bir yerlerden yazmaya başlamak gerek. Daha çok okuyarak. Bir yola çıkmışsınız zaten. Zamanla kendi dizinizi, cümlelerinizi ve üslubunuzu yakalarsınız. Başarılar dilerim.

Şans asla yüzüme gülmeyecek sanırım, dedim. Otobüsü beklerken sırlıklam olmuşum. Yine kendi kendime söylenmeye başladım.” Of camdan bakmak hiç mi aklına gelmedi kızım?” Kendime kızarken otobüs gelmişti. Hemen bindim. Otobüs diğer günlere göre çok kalabalık değildi. 16 yaşlarında bir kız, bir kaç tane orta yaşlı kadın ve adam vardı. Birde dikkatimi çeken yanımda oturan bir adam. Cebimden çıkardığım peçete ile turuncu kıvrıcık saçlarımı kurutmaya çalışıyordum. Yanımdaki adam birden atkısını çıkardı ve bana uzattı. Adam dediğime bakmayın on dokuz yaşlarında gibiydi.” Buyurun hanımefendi boynunuza sarın, bu sizi ısıtır.” dedi. Ben garip bir şekilde mutlu olmuş ve ışıldayan gözlerimle kekeleyerek teşekkür etmişim. Atkı elimdeydi, boynuma dolamaya utanmışım.

Otobüs 3. durakta durunca yanımdaki adam bana “ Kendinize dikkat edin hanımefendi.” diyerek indi otobüsten. Bir süre sonra atkısını boynuma dolamışım. Çok güzel bir kokusu vardı ve cidden ısıtmıştı beni. Otobüs 5. durğa geldiğinde ben de inmişim. Okula doğru yürüdüm. Daha kapının önüne gelmeden duraksamışım. Bana atkısını veren o adam okulun önündeydi. Ona selam vermek isterdim ama hastalığım buna engel oluyordu ve biri sanki konuşmamı engelliyordu. Tam okula girecekken arkamdan ”Yine karşılaştık turuncu kız.” dedi birisi. Arkamı döndüğümde sadece bugün otobüste karşılaştığımız ve bana atkısını veren adam vardı. Ona” Merhaba. Durakları mı karıştırdınız? Öyle gözüküyor da.” dedim. Aslında bakarsak bundan bana neydi ama birden soruvermişim ben bile şaşırılmışım kendime. O ise bana ”Evet okula yeni geldim ve 3. durakta inmişim. Neyse ki buraya gelen bir otobüs daha buldum ve onunla geldim.” dedi. Bana ismini sordu.”Ginnie” dedim. Ben de ona sormuştum. O da isminin Mike olduğunu söylemişti. Telefonumdan saate baktım ve derse geç kaldığımı anladım. Mike ile konuşurken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim bile. Ben koşarak içeri girerken Mike benim bu halime gülerek peşimden geliyordu. Sınıfımın kapısının önüne geldiğimde hala peşimdeydi ve ona “ Beni takip edeceğine sınıfına git dersi kaçıracaksın.” dedim. Gülerek “Sınıfımın önündeyim zaten.” dedi. Ah aynı sınıftaydık ve beraber azar işitecektik. Kapıyı tıklattım. 5 dakika geç kalmıştık ama şu an dersine gireceğimiz hoca dakika konusunda fazla takıntılıydı. Girdik sınıfa ve Hoca “ Gelin bakalım tahtanın önüne.” dedi. O an sadece korkudan titrediğimi biliyordum. Hoca “ Bu çocuk da kim?” dedi. Mike ise “ Ben bu okula yeni geldim. Durakları karıştırdım ve yolda Ginnie ’nin üzerinde bu okulun okul formasını görünce yardım istedim beni buraya kadar getirdi.” dedi . Hoca ise “ Bu seferlik affediyorum. Aferin Ginnie.” dedi ve oturmamıza izin verdi. Mike’ı arkamdaki sıraya oturttu. Mike hala benim halime gülüyordu. Biraz arkaya yaslanıp ona “ Komik bir şey olduğunu düşünmüyorum.” dedim.

Yine gülmüştü. Çok tatlı gülüyordu ama sinirimi de bozmuştu. Bugünü de bir şekilde atlatmıştık. Okul bitmişti. Kulaklığımı takıp otobüs durağına kadar yürüdüm. Otobüs gelmişti ve bindim. Mike da oradaydı ve beni yanına çağırdı. Gittim oturdum yanına. Yol boyunca sadece sustuk. Ben 2. durakta ona el sallayarak indim. Evime doğru yürüdüm. Eve geldiğimde kendimi hemen yatağa attım. Kalkmak istemiyordum. Kalkmamıştım da zaten uyuyuvermişim orada. Annemlerle beraber yaşamıyordum bu yüzden beni uyandıran da olmuyordu. Tam üç senedir burada tek başıma yaşıyordum anneler arada gidip geliyordu. Ben sabaha kadar uyumuştum. Sadece bir ara kalkıp pijamalarımı giyip geri yatmışım.

Sabah kalkıp hemen ilaçlarımı içtim. Lise 2’ den beri anksiyete hastalığım vardı. İlaçlar sayesinde eskiye göre daha da iyiydim. İlaçlarımı içtikten sonra okul formamın üstüne bir kazak, altına da pantolon giyip çıktım. Bir iki hafta geçmişti böyle. Mike da alışmıştı artık okula. Bugün de yine aynı şekilde kıyafetlerimi giyip kulaklığımı alıp çıktım. Otobüse bindim Mike yine oradaydı ve beni yine yanına çağırdı. Gittim oturdum yanına. Yine her zamanki gibi gittik okula. Çıkış vakti gelmişti. Mike çıkışta bana “ Akşam saat 19.00 gibi buluşalım mı?” diye soruverdi. Ben de “ Olur. Peki, nerede buluşacağız?” dedim. Mike ise “ Otobüs durağının orada.” dedi. Zaten ortak olarak bildiğimiz tek yerdi otobüs durağı.

Mike bugün benimle aynı otobüse binmedi. Arkadaşıyla başka bir yere gidecekti. Ben de hemen otobüse binip evime geldim. Kendime bir kahve yapmışım. Kahvemi içtikten sonra biraz uyudum. Uyandığında buluşma saatine otuz dakika vardı. Hemen siyah elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giyip çantamı da yanıma alıp çıkmışım. Hazırlanana kadar yirmi dakika geçmişti. Yürürken de bir on dakika kaybetmişim ama varmışım otobüs durağına. Mike oradaydı. Gittim yanına. Uzun uzun bana baktı ve sonra çok güzel olduğumu söyledi. O da siyah bir takım elbise giymişti. Ben de ona takım elbisenin çok yakıştığını söylemişim. Kahverengi ve hafif kulaklarını geçen saçlarıyla çok iyi duruyordu. Kolunu uzattı koluna girdim ve yemek yiyeceğimiz yere gittik. Oturduk siparişlerimizi verdik. Gelmişti siparişlerimiz. Her şey çok güzeldi telefonum çalana kadar. Annem arıyordu Mike’tan özür dileyerek gidip telefonu açtım. Annem “ Babanı hastaneye kaldırdılar! İlk uçakla buraya gel.” dedi ağlayarak. Ne olduğunu anlayamamışım. Bu yüzden hemen çantamı alıp dışarı attım kendimi. Hemen arkamdan Mike geldi. Ne olduğunu sordu. Annemin ne dediğini söyledim ona. Hemen taksi çağırdı ve benim evime geldik beraber. Ben eşyalarımı toplarken Mike kapıda bekliyordu. Hemen bavulumu hazırladım ve çıktık.

Mike benimle havaalanına kadar geldi. Havaalanında bana sarıldı ve “Kendine dikkat et. Seni her zaman bekliyor olacağım.” dedi. Ben ise sadece ağlayarak sarıldım ona. Geç kalmamak için hemen uçağa bindim. Uçak kalkmıştı. Annemlerin yaşadığı yere gitmem 3 saatimi almıştı uçakla. Annemlerin yanına gittim. Babam kalp krizi geçirmişti. Dakikalar, saatler, günler, aylar derken bir sene geçmişti aradan. Burada güzel bir okulda bitirmişim son senemi. Babam da iyiydi. Annem yıkadığı kıyafetleri katlamam için bana vermişti. Katlarken aralarında Mike’ın bana bir sene önce ısınmam için verdiği atkıyı bulmuşum. Atkıyı görünce heyecanlanıp hemen onun yanına gitmek istemişim. Bu yüzden gidip annemlerle konuştum. Annemler de beni onaylayınca bavulumu hazırlayıp ilk uçak biletini aldım. Havaalanına gittim. Uçaktan inince bir taksi buldum beni evime kadar getirdi. Evimi o kadar çok özlemişim ki. Hemen eşyalarımı yerleştirip attım kendimi dışarıya. Mike’ı nerede bulacağımı hiç bilmiyordum. Yağmur başlamıştı. Otobüs durağına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Gelmişim yağmuru izliyordum. Yanımda birisi daha vardı. O da yağmuru izliyordu. Dönüp baktığımda o kişinin kim olduğunu görmüştüm. Mike’tı. O da beni tanıması olmalı ki birden sarıldı bana. “Çok bekledim seni.” dedi. “ Ben de çok gelmek istedim.” dedim. Otobüs durağıydı yine bulduğumuz yer. Bizim karşılaşmamızı ve şuan buluşmamızı sağlamıştı bu otobüs durağı. Bazı insanlar için sadece otobüs beklerken eziyet çekme yeri olsa da bizim için yeri çok başkaydı. Atkıyı ona doğru uzattım. Aldı ve boynuma doladı ilk gün olduğu gibi. “ Bu senin atkın vermene gerek yok.” dedi. Yağmurun altında ıslanmaya devam ettik.

KOCA GÖZLÜ KIZ

Ekin GÜL

Küçük bir köyü burası... Masal gibiydi. Bir kız bebek dünyaya geldi. Bebeğin masmavi kocaman gözleri vardı. Masmavi, kocaman. Bebek büyüdü, o kocaman masmavi gözleri daha da belirginleşti. Upuzun simsiyah saçları rüzgârda dalgalanmaya başladı. Minicik burnu, o kocaman gözleri kalemle çizilmiş kadar güzeldi. Bu küçük kızın yapmayı en sevdiği şey resim çizmektir. Köyde sürekli farklı farklı ormanlık alanlara gider oraları resim defterine çizerdi. Gece yatmadan önce çizdiği resimlere bakar, hayallere dalar. Bir gece aklına köyün çıkışındaki ormanlık alan geldi. Ormanlık alanın dağ ile ayrıldığı yerden kocaman bir şelale akıyordu. Babasıyla oraya gitmişti fakat orayı hiç resmetmemişti. O gün annesiyle babasına ısrar etti. Kızcağını kıramayan annesi ve babası onu şelaleye götürdü, yere piknik örtüsünü serip piknik yapmaya başladılar. Küçük kız çantasından defterine çıkarttı ve çizmeye başladı. Şelaleye şelalenin yanındaki ormanı, yerdeki çiçeklere kadar ayrıntıyla çizdi fakat boyayamadan gitme vakti geldi. Annesine yine ısrar etti ve her hafta tekrardan oraya gelip resmindeki eksikler çizdi. Annesinin ona aldığı kalemlerle boyadı resim yaşının çok çok üstündeydi attığı fırça darbeleri bile çok ustaca duruyordu, zamanla küçük kız daha da değişik resimler çizmeye başladı, aklında çizmek istediği resmi kurup çizmeye başladı ve aylar geldi geçti küçük kız ilkokula başladı.

Resim derslerinde öğretmeni küçük kızın çizdiği resimlerden o kadar etkilendi ki ne yapsam onun için diye düşünmeye başladı. Güzel gözlü kızcağının eğitim alıp resmini daha da iyi bir hale getirebileceğini söyledi. Kızın anne ve babası kızlarını her hafta şehirdeki resim atölyesine götürdü ve kız artık okuduğu çocuk hikâyelerindeki karakterleri aynısı gibi çizebiliyordu. Üçüncü sınıfın sonunda resim atölyesinde yarışmaya katıldı, bu yarışma kız çocuğu için çok önemliydi, eğer resmi beğenirlerse küçük kızın resmi bir çocuk kitabına basılacaktı. Kitabın yazarı hikâyesi çocuklara yönelik olduğu için bir çocuk okuduğu anda ne hissederse onun kitapta olmasını istiyordu. Atölyedeki çocuklar hikâyeyi okuduktan sonra hemen resim çizmeye başladı fakat küçük kız hemen başlamadı. O gün hiçbir şey çizmedi sadece kitabı okudu, yatmadan önce karakterleri hayal etti sonra rüyasında çizeceği karakterleri gördü.

Okul çıkışı atölyede resim çizmeye başladı. Kitaptaki kızın çizdiği resmi kendisine benzeyen kocaman masmavi gözler, upuzun simsiyah saçlar, mavi puantiyeli bir elbise gibi her şeyi çizdi fakat kitaptaki köye ne çizeceğini bilemedi sonra çizdiği şelale resmi aklına geldi kitaptaki şelaleye de uyuyordu. Annesinden istemesi üzerine o gün atölye yerine oraya gidip şelaleyi tekrar yeni öğrendiği çizim teknikleriyle çizdi.

Son olarak bir anne figürü çizmesi gerekiyordu. O gün çizeceği anne karakterinin kendi annesine çok benzediğini düşündü ve anne karakteri için kendi annesinin karikatür halini çizdi. Teslim zamanı gelince heyecanla çizimlerini teslim etti. Bir hafta sonra gelecek sonuç için çok heyecanlıydı. Son gün yerinde duramıyordu, her zamanki gibi okul çıkışı atölyeye gitti. Evet, onun çizdiği karikatürler seçilmişti ve o çizimler için küçük kıza da belli bir ücret ödenmişti. İlk resimden kazandığı paranın küçük bir kısmı ile kendine yeni boyalar aldı, geri kalan parayı da ailesi eğitimi için saklayacaktı bir ay sonra kitap basıldı ve kitabın ismi değişmişti. Yazar küçük kızın resimlerde çizdiği koca gözlü kızın çok beğenmişti. Hikâyenin adı kitaba ad olmuştu.